

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1996 - ΕΤΟΣ ΜΣΤ' - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 878 - ΤΙΜΗ 100 ΔΡΧ. - Τ.Κ. 106 82 ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΗΜΩΝ ΣΥΝΟΔΟΥ

Ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ εἰς τὸ Νέον Πολιτικόν ἔτος 1996

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

«Ὁ Λόγος σαρκωθείς ὁ ὑπερούσιος, εἰς λῆξιν τοῦ Νόμου περιετμήθη».

Ὁ συνεορτασμός τῆς Περιτομῆς τοῦ Χριστοῦ μέ τὴν μνήμη τοῦ Οὐρανοφάντορα Μεγάλου Βασιλείου, ἀναδεικνύει τὴν πολύτιμη πολυσυλλεκτικότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία γνωρίζει πῶς νὰ ὑπηρετῇ τὴν τελειότητα. Δίνει τὸ φῶς στοὺς ἀνθρώπους νὰ βλέπουν μακριὰ καὶ βαθιά, τὴν ἰκανότητα νὰ πετοῦν. Προωθεῖ τὴν γύμναση τοῦ στοχασμοῦ καὶ ὠθεῖ σὲ νέες πνευματικές κατακτήσεις. Ἰδιαίτερα, σήμερα, διασταυρῶνονται ἑκατοντάδες μηνύματα μέ τὴν περιτομή, αὐτὴ τὴν συγκατάβαση καὶ κένωση τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἐκρηκτικὴ παρουσία ἑνός Ἁγίου, γιὰ τὸν ὁποῖο ἀνακοινώνει ἡ Ἐκκλησία: «Πάντων τῶν Ἁγίων ἀνεμάξω τὰς ἀρετάς, πατὴρ ἡμῶν Βασίλειε».

Ἡ περιτομή συνδεόταν μέ τὴν εὐσέβεια, τὴν θεοσέβεια καὶ τὴν τήρηση τοῦ νόμου καὶ δήλωνε τὸν καθαρὸ Ἰσραηλίτη. Ἡ περιτομή ἦταν σημεῖο ἀναγνωρίσεως κάποιου ὅτι ἀνῆκε στό λαὸ τοῦ Θεοῦ. «Ὡστε ἐπίσημον εἶναι τὸν λαὸν τὸν αὐτῷ ἀνακείμενον». Μέ τὴν περιτομή παρέμειναν οἱ Ἰσραηλίτες πιστοὶ στό νόμο τοῦ Θεοῦ καὶ περίμεναν

τὸν Μεσσία¹. Ἦταν προετοιμασία, φάρμακο, εἶχε καθαρτικὴ ἐνέργεια, ὄχι φωτιστικὴ καὶ θεοποιό. Ὁ νόμος, ὅπως ἡ περιτομή, δέν Θεώνει τὸν ἄνθρωπο, γιὰτὶ αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται μόνο μέ τὸ Χριστό. Διὰ τῆς ἐνανθρωπίσεως τοῦ Χριστοῦ συντελεῖται ἡ σωτηρία καὶ ἡ Θέωση τοῦ ἀνθρώπου. «Οὐ δικαιωθῆσεται ἐξ ἔργων νόμου πᾶσα σὰρξ»². Ἄν ἦταν δυνατό νὰ σώζῃ ὁ νόμος, δέ θὰ χρειαζόταν ἡ ἐνανθρώπιση. «Ὁ νόμος διὰ Μωϋσέως ἐδόθη, ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο»³.

«Οὐκ ἐβδελύξατο σαρκὸς τὴν περιτομή». Αὐτὴ ἡ ἄκρα συγκατάβασις πού γίνεται ἀνάβαση γιὰ μᾶς, καὶ ἡ κένωση τοῦ Χριστοῦ θεωρεῖται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μεγάλη Δεσποτικὴ ἐορτή. Τὴν δέχτηκε ὁ Χριστὸς γιὰτὶ δέν ἤρθε νὰ καταργήσῃ τὸ νόμο ἀλλὰ νὰ τὸν τηρήσῃ καὶ νὰ τὸν ὑπερβῇ. Μᾶς ἐδειξε τὸ νόμο ὅτι πρέπει νὰ τηροῦμε τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ πού ἀποβλέπει στὴ σωτηρία. Δέχτηκε τὴν περιτομή γιὰ νὰ ἀποδείξῃ ἐνάντια στὸν δοκητισμὸ, ὅτι προσέλαβε ἀληθινὴ ἀνθρώπινη φύση. «Ἐν ἀληθείᾳ σὰρκα ἐαυτὸν ἀνειληφέναι»⁴. Μέ τὴν περιτομή ἔχουμε προτύπωση τοῦ βαπτίσματος, γιὰτὶ τὸ βάπτισμα εἶναι περιτομή τῆς καρδιάς. «Ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ, οὔτε περιτομή τι ἰσχύει οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ καινὴ κτίσις»⁵.

Τό βάπτισμα είναι ή άχειροποίητη περιτομή πού δέ βγάξει τόν άνθρωπο από τό "Έθνος του, αλλά ξεχωρίζει τόν πιστό από τόν άπιστο πού ζει στό ίδιο "Έθνος⁶. Μέ τήν αποστολική Σύνοδο του 49 μ.Χ. (Πράξ. ιε', 5), καταργείται ή περιτομή, διότι έχει αντικατασταθεϊ, συμπληρωθεϊ καί τελειοποιηθεϊ πλήρως μέ τό μυστήριο του Βαπτίσματος. Ανακοινώνεται νά μή περιτέμνονται οί έξ Έθνών χριστιανοί, αλλά μόνο νά διατηρούν τούς έαυτούς τους καθαρούς από αίμα, πνικτό, είδωλόθυτα καί πορνεία. Ο Άγιος Κύριλλος Άλεξανδρείας αναφέρει ότι μέ τήν πνευματική περιτομή, τό βάπτισμα, καταργείται ο πνευματικός θάνατος καί ύπάρχει βεβαιότητα στην άνάσταση των νεκρών. Τώρα μέ τή μυστηριακή πλέον καί άσκητική ζωή γινόμαστε μέλη του Σώματος Χριστού.

Έδω κάπου έμφανίζεται ο Μέγας Βασίλειος μέ τόν ύπέροχο άπολογισμό του: «πολύν έξήσαμεν χρόνον τώ κόσμω ζήσωμεν λοιπόν καί έαυτοίς». Αύτή ή άσειστη βάση της Έκκλησίας προτρέπει νά μή πέσουμε σέ πνευματική άφασία καί χαθούμε στό στρόβιλο των ραγδαίων έξελίξεων. Αύτή ή παρατήρηση, ή φιλομάθεια, ή πνευματική του ανησυχία, αλλά καί ή πνευματική δύναμη καί ή ύπερβολική του πνευματική έξέλιξη λειτούργησαν καί λειτούργουν σάν αντίσώματα, σάν αντίδοτα στην είσβολή του ίου του μηδενισμού, του «τιποτισμού» πού παραλύει τό άνοσοποιητικό σύστημα της ψυχής μας⁷.

Γεννήθηκε από άγία οίκογένεια (έννέα άδελφια άγίων) τό 330 στη Νεοκαισάρεια του Πόντου. Απέκτησε έγκύκλιο παιδεία ξεκινώντας από τόν πατέρα του καί συνεχίζοντας τίς άνώτερες σπουδές του στην Καισάρεια, στην Κωνσταντινούπολη καί στην Άθήνα, στίς έπιστήμες της ρητορικής φιλοσοφίας, ιστορίας, άστρονομίας καί γεωμετρίας, γιά νά φθάση νά πη στην έπιστολή του⁸, ότι θεωρεί χαμένο χρόνο τίς σπουδές του μέχρις ότου γνώρισε τό φώς της αλήθειας του Εύαγγελίου. Μέ τά ταξίδια του στίς έστίες του μοναχισμού στη Συρία, Άλεξάνδρεια καί λοιπή Αίγυπτο, Παλαιστίνη καί Μεσοποταμία καί τή σύνδεσή του μέ πνευματικούς άνδρες μοναστικών άδελφοτήτων, έπεδόθηκε στη συστηματικότερη μελέτη της χριστιανικής γραμματείας καί των χριστιανικών θεσμών. Χειροτονήθηκε διάκονος τό 359, πρεσβύτερος τό 364 καί θεωρήθηκε άπαραίτητος γιά τήν αντιμετώπιση του άρειανισμού. Άνεβαίνει στον έπισκοπικό θρόνο της Καισαρείας τό 370, αναδεικνυόμενος σέ πρότυπο ποιμενάρχου καί αναδεικνύοντας τήν Καισάρεια σέ οικουμενικό κέντρο της Άνατολής. Η πρακτική καί φιλοσοφική του σκέψη, ή σύνεση, ή σταθερότητα, ή παρρησία, ή σαφήνεια, ή μεθοδικότητα καί ή φιλανθρωπική του δραστηριότητα τόν άνέδειξαν «μέγα». Τό συγγραφικό του έργο διακρίνεται σέ έρμηνευτικό, δογματικό, άσκητικό, παι-

δαγωγικό, λειτουργικό, όμιλίες καί έπιστολές. Η παρουσία του Μ. Βασιλείου στό οικουμενικό στέρεώμα άποτελεϊ, αναντίρρητα, μία περίοδο έκρηξης της γνώσης του ανθρώπου πάνω στη γνώση του Θεού. Βασική είναι ή συμβολή του Βασιλείου στην διατύπωση νέας τριαδολογικής όρολογίας. Πρώτος διετύπωσε ότι «ούσίαν μέν μίαν επί της Θεότητος όμολογουμέν, ώστε τόν του είναι λόγον μή διαφόρως άποδιδόναι: ύπόστασιν δέ ιδιάζουσιν, ίνα άσύγχυτος ήμιν καί τετρανωμένη ή περί του Πατρός καί Υιού καί Αγίου Πνεύματος έννοια ύπάρχη». Στά έργα του, τήν εικόνα ενός κόσμου πού φλέγεται από τόν πυρετό της γνώσης, πού αλλάζει μέρα μέ τήν ήμέρα μέ άλματώδη βήματα σέ κάθε τομέα, ανακαλύπτει κανείς τίς βελτιώσεις, τίς μεταβολές καί τίς ρυθμίσεις σέ κάθε του προβληματισμό.

Μέ τήν έναρξη του 1996 αφήνουμε πίσω τίς αναμνήσεις των όνείρων πού προδώσαμε, των προσδοκιών πού διαψεύσαμε, των όραμάτων ζωής πού σβήσαμε καί θωρακισμένοι μέ τόν ίδιο τό Θεό πού ήρθε μέσα μας καί τά έργα τέτοιων άγίων θά αντιμετώπισουμε τούς κινδύνους κρατώντας έρμητικά κλειστές τίς ψυχικές μας πόρτες από τίς σύγχρονες δολοπλοκίες.

Εύχόμεθα έκ βάθους καρδίας όπως ο Νέος Χρόνος άποβεί μεστός πάσης εύλογίας.

Ασπάζομαι πάντας ύμās Πατρικώς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Ι. ΣΥΝΟΔΟΝ
Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ
ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ

1. (Άγ. Έπιφάνιος).
2. (Γαλ. β' 15-16).
3. (ΐω. α' 17).
4. (Άγ. Έπιφάνιος).
5. (Γαλ. στ' 15).
6. (Οί Δεσποτικές έορτές Ι. Βλάχου σ. 74).
7. (Σ. Ι. Καρνάκου, Προβληματισμοί).
8. (Έπιστολή 223,3).

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΔΙΔΑΓΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

Υπό του Σεβ. Θεοσ/νίκης κ. Εὐθυμίου

«Ὁ λαός ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα».

Ὁ μεγαλοφωνότατος προφήτης τῆς Π.Δ. Ἡσαΐας μέ τό λόγο του αὐτό προλέγει στόν Ἰσραήλ τόν ἐρχομό τοῦ ἀναμενόμενου Μεσσία. Τόν βλέπει σάν φῶς, πού φωτίζει τόν νοῦ καί τήν ψυχή τῶν ἀνθρώπων, πού ζοῦν βυθισμένοι σ' ἓνα ἀπέραντο σκοτάδι.

Ἀθλιότητα καί διαφθορά συνειδήσεων, πλάνη καί ἀμάθεια χαρακτηρίζε τή ζωή τῶν ἀνθρώπων κατά τούς προχριστιανικούς χρόνους. Ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου, σάν ἀτόμου καί προσωπικότητας ἦταν ἀνύπαρκτη. Ἐπικρατοῦσε ὁ ἐπάρατος θεσμός τῆς δουλείας, πού καταράκωνε τήν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια. Ὁ δοῦλος δέν εἶχε κανένα δικαίωμα στή ζωή, οὔτε κἂν θεωροῦνταν ἀνθρώπος. Ἡ εὐσπλαχνία τῶν πονεμένων καί δυστυχισμένων ἦταν ἀνύπαρκτη.

Ἦλθε ὁμως, τό φῶς τοῦ Χριστοῦ ν' ἀλλάξῃ τόν κόσμο. Μέσα στό φῶς τοῦ Χριστοῦ ὁ δοῦλος γίνεται ἐλεύθερος, ὁ ληστής ἅγιος, ὁ παραστρατημένος βρίσκει τό δρόμο του πρός τή λύτρωση.

Ἀπό τήν ὥρα πού βαπτίζομαστε στό ὄνομα τῆς Ἀγίας Τριάδος μπαίνουμε μέσα στό φῶς τῆς τρισηλίου θεότητος. Γι' αὐτό καί ἡ ἡμέρα τῆς βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ, κατά τήν ὁποία στήν ἀρχαία Ἐκκλησία ἐβαπτίζοντο κατά χιλιάδες οἱ χριστιανοί, λέγεται ἡμέρα τῶν Φώτων.

Φῶτα βέβαια ὑπῆρχαν καί πρό Χριστοῦ· τῶν φιλοσόφων καί τῶν ἐπιστημόνων. Ἀλλά ἦταν ἄτονα καί ἄσαφή. Γι' αὐτό καί δημιουργοῦσαν σύγχυση. Προσπαθοῦσαν νά φωτίσουν ἀπό κάτω πρός τά ἄνω. Δηλ. ἡ γῆ νά φωτίσῃ τόν ἥλιο καί ὄχι ὁ ἥλιος τή γῆ. Τό φῶς τοῦ Χριστοῦ ἦλθε ἐξ οὐρανοῦ, γι' αὐτό καί εἶναι τό μόνο ἀληθινό καί αἰώνιο φῶς.

Ἡ Ἐκκλησία μᾶς λέγει στή θεία λειτουργία: «Εἰδομεν τό φῶς τό ἀληθινόν, ἐλάβομεν πνεῦμα ἐπουρινόν».

Δυστυχῶς ὁμως, ἀκόμη δέν δέχτηκαν ὅλοι οἱ ἀνθρώποι τό φῶς τό ἀληθινόν. Σήμερα περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη ἐποχή ἡ κοινωνία μας ἔχει ἀνάγκη ἀπ' αὐτό τό φῶς, τό ὁποῖο ὁμως, τί κρῖμα προσπαθεῖ ὁ ἀνθρώπος, νά τό βρῇ μακριά ἀπό τήν πηγή τοῦ φωτός. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Ἀγιασμός καί ὁ Φωτισμός μας, ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Αἰώνια Ζωή. Ἡ ζωή μακριά ἀπό τήν πηγή τοῦ φωτός ὁδηγεῖ στήν ἀπόγνωση καί στήν ὑποδούλωση τοῦ σώματος καί τῆς ψυχῆς μας, ὅλου τοῦ εἶναι μας στήν ἁμαρτία καί

δοῦλοι γενόμενοι τῆς ἁμαρτίας ὁδηγοῦμεθα στό θάνατο. Καί ἡ δουλεία αὕτη ἀναμφισβήτητα εἶναι πιό ἐπώδυνη ἀπό τή δουλεία πού ὑφίστατο κατά τούς προχριστιανικούς χρόνους.

Σήμερα οἱ ἀνθρώποι ὑπερτιμοῦν τή λογική τους καί ζοῦν μέ τίς ψευδαισθήσεις τῶν ἀνθρωπίνων φωτιστικῶν ἐπινοήσεών τους. Σήμερα στρέφουν ὅλη τήν προσοχή τους καί δίνουν μεγίστη σημασία σέ ἀνθρώπινα κατασκευάσματα, σέ θρησκευματα προχριστιανικά (βλέπε βουδισμός, γιόγκα, μαγείες κ.λ.π.), διότι μέσα στίς εἰδωλολατρικές θρησκείες οἱ ἀνθρώποι βρίσκουν κάτι στό ὁποῖο νά μποροῦν νά στηρίξουν τίς ἀδυναμίες καί τά πάθη τους. Ἔτσι ὁμως, μένουν μέσα στό σκοτάδι.

Παχύ σκοτάδι βασιλεύει, παχυλή ἀγνοία. Καί ὅλα αὐτά γιατί δέν θέλουν οἱ πολλοί νά συνδεθοῦν μέ τό φῶς, τό θεϊκό φῶς, πού ὀνομάζεται Ἰησοῦς Χριστός.

Πεισματικά κλείνουν οἱ ἀνθρώποι τά παράθυρα τῆς υπάρξεώς τους γιά νά μπῇ τό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου. Τό ἀποτέλεσμα εἶναι νά βλέπουν τά πάντα σκοτεινά καί ἀπαίσια.

Καί σήμερα ὅλα ὠθοῦν στό σκοτάδι. Ὁ πολὺς λαός ζεῖ σέ βαθύ σκοτάδι, ἀφοῦ οἱ τάχα φωτισμένοι ἡγέτες του μέ σκοταδιστικές νομοθεσίες φθάνουν δυστυχῶς νά νομιμοποιοῦν τίς σκοτεινότερες ἁμαρτίες (βλέπε μοιχεῖα, ἐκτρώσεις). Πρόκειται γιά πραγματικούς διαστροφείς καί ὑπάιτους τῆς ἠθικῆς διαφθορᾶς τοῦ λαοῦ καί ἰδιαίτερα τῆς νεολαίας μας, ἀφοῦ στό ὄνομα τῆς προόδου καί τῆς ἐξέλιξης τῶν πάντων, ἐφθασαν νά λένε τό σκοτάδι φῶς καί τό φῶς σκοτάδι. Σ' αὐτούς ἀπευθύνει τό «οὐαί» ὁ προφήτης Ἡσαΐας: «Οὐαί οἱ λέγοντες τό σκότος φῶς καί τό φῶς σκότος». (Ἡσ. 1).

Ὅσο ὁμως καί ἂν προσπαθεῖ ὁ ἀνθρώπος νά βγάλῃ ἀπό τή ζωή του τό φῶς, κάνοντας τά θελήματα καί τά ἔργα τοῦ κοσμοκράτορος τοῦ σκότους σατανᾶ, στό τέλος ὁ ἀνθρώπος νικιέται ἀπό τό φῶς καί σάν ἄλλος Ἰουλιανός Παραβάτης ὁμολογεῖ: «Νενίκηκάς με Ναζωραῖε».

Νικιέται ἀπό τό φῶς ὁ ἀνθρώπος, γιατί ὁ Θεός ἀγαπάει τό πλᾶσμα του καί τοῦ προσφέρει ὅλες τίς προϋποθέσεις, γιά νά δῇ τό φῶς. Πότε μέ τό καλό, πότε μέ τήν ἀπειλή, πότε μέ τή δυσκολία καί πότε μέ τήν ἀσθένεια, πότε μέ τό σεισμό καί πότε μέ τόν καταποντισμό, προσπαθεῖ ὁ Κύριος, νά μᾶς ὁδηγήσῃ στό φῶς.

Τό φῶς ὑπάρχει ἐξ ἀντικειμένου. Πρέπει ὁμως, νά τό οἰκιοποιηθοῦμε, νά τό κατανοήσουμε καί νά

τό προσφέρουμε καί στούς άλλους. Τό φῶς ἦρθε, ἀλλά δέν ἦρθε ἐκβιαστικά· ἦρθε καί περιμένει ὅλους μας, νά τό δεχτοῦμε, νά τό ζήσουμε. Ὁ Θεός περιμένει τή θέλησή μας· ν' ἀπλώσουμε τό χέρι καί νά ποῦμε: «Ναί Κύριε, θέλω τό φῶς». Καί θά ἀνάψει μέσα μας τό φῶς. Κι ὅταν ἀνάψει μέσα στίς καρδιές μας αὐτό τό ἀνέσπερο φῶς τότε ὅπωςδήποτε θά γίνουμε ἄνθρωποι φωτοφόροι, χριστοφόροι, θεοφόροι, πνευματοφόροι.

Ἄς ἀπευθυνθοῦμε ὅλοι μέ μία ψυχή στόν Οὐράνιο Πατέρα, στόν Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ καί στό Πανάγιο Πνεῦμα καί νά παρακαλέσουμε, νά μᾶς δώσουν τή δύναμη νά ἀνοίξουμε τά μάτια τῆς ψυχῆς μας στό φῶς καί νά ὀδηγοῦμαστε στή ζωή τῆς σωτηρίας, πάντοτε ἐνωμένοι μέ τό αἰώνιο Φῶς. Ἀκολουθώντας πάντα τόν Ἰησοῦ, ζοῦμε μέσα στό φῶς Του καί καθοδηγούμενοι ἀπ' αὐτό, πορευόμεστε ἀσφαλῶς τήν ὁδὸ τῆς Σωτηρίας καί τῆς ἀληθοῦς ἐπιγείου εὐτυχίας.

ΕΠΙΕ ΓΕΡΩΝ...

Εἶπε κάποιος στόν Ἀββά Ἰωάννη τοῦ Πέρση: «Ἐχουμε κάνει τόσο κόπο γιά τή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, ἄραγε τήν ἔχουμε κληρονομήσει»; Καί τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ἀββάς: «Ἐγώ πιστεύω νά κληρονομήσω τήν Ἀνώ Ἱερουσαλήμ πού εἶναι στούς Οὐρανούς, διότι ἔχω ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν πού τήν ἔχει ἀπαγγεῖλει. Γιατί λοιπόν ν' ἀπιστήσω; Ὑπῆρξα φιλόξενος ὅσο ὁ Ἀβραάμ, ἤρεμος ὅπως ὁ Μωυσής, ἅγιος σάν τόν Ἀαρών, ὑπομονετικός ὅπως ἦταν ὁ Ἰώβ, ταπεινόφρων σάν τόν Δαβίδ, ἀσκητικός ὅπως ὁ Πρόδρομος, πενθικός σάν τόν Ἱερεμία, διδάσκαλος ὅπως ὁ Παῦλος, πιστός ὅσο ὁ Πέτρος, σοφός ὅπως ὁ Σολομώντας καί πιστεύω ὅπως ὁ ληστής ὅτι αὐτός πού μοῦ χάρισε ὅλα αὐτά γιά προσωπική μου ἀγαθότητα θά μοῦ δώσει καί τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν».

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΓΕΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
Νομίμως ἐκπροσωπούμενου ὑπό τοῦ Προέδρου
τοῦ Δ.Σ. Σεβ. Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Φθιώτιδος
καί Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - Τ.Κ. 106.82 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ.: 38.28.280 - 36.47.365 - FAX: 38.28.280

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἀρχ. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος
Θεολόγος
ΤΗΛ.: 46.72.921

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ

Χριστόδουλος Χριστοδουλάκης
Διδάσκαλος - Ἐπίτιμος Διευθυντής
Πρωτονοτάριος
ΤΗΛ.: 22.82.253

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμάς 1000
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 50

Τιμή Φύλλου δρχ. 100

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

ΤΟ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Β' Τιμ., 4, 7-8

Μέ την ανατολή του νέου Έτους, ό καθένας μας θά πρέπει νά συλλογίζεται τήν νέα πνευματική έκκίνηση, τόν άγώνα πού θά πρέπει νά συνεχίση μέχρι τό τέρμα...

Ή έποχή μας είναι όντως έποχή άγώνος. Άγώνας γιά τήν επιβίωση, άγώνας γιά τήν ανάθρεψη και σταδιοδρομία τών παιδιών μας, άγώνας αντιμετώπισης τών νόσων πού μαστίζουν τήν κοινωνία μας, άγώνας... άγώνας...

Ό άγώνας τής ζωής λοιπόν έχει κάνει τόν σημερινό άνθρωπο άτομιστή, τόν έχει αποπροσανατολίσει από τούς εύγενείς στόχους πού θά έπρεπε νά επιδιώκη και νά αγωνίζεται γι' αυτούς, τόν κατέ-

**Υπό του Άρχιμ.
Χριστοφ. Άγγελοπούλου**

στησε έκτός «του άγώνος του καλού». Άγωνοθέτης αυτού «του καλού άγώνος» είναι ό ίδιος ό Χριστός, δεικνύοντας τόν δρόμο εις όλους τούς πιστούς.

Γι' αυτόν τόν άγώνα μās όμιλει ό Άπόστολος Παύλος, όταν εις τό τέρμα τής διαδρομής αναφωνεί: «Τόν άγώνα τόν καλόν ήγωνίσμαι, τόν δρόμο τέτέλεκα, τήν πίστιν τετήρηκα».

Αυτό τόν άγώνα υποδεικνύει εις τόν μαθητή του Τιμόθεον, και δι' αυτού εις όλους έμās.

Θεοφώτιστοι όντες οι άγιοι Πατέρες έθεσαν τό Άποστολικό αυτό ανάγνωσμα εις τās πρώτας ήμέρας έκάστου νέου έτους ώστε νά αποτελέση τρόπο τινά τήν είσοδό μας, τήν πνευματική πόρτα στην νέα χρονιά.

Ίσως κάποιος αναρωτηθεί. Στους δύσκολους καιρούς πού διάγουμαι μέ τόσες κοινωνικές, οικονομικές, οικογενειακές και περιβαντολογικές αντιξοότητες, πώς είναι δυνατόν νά προσθέσουμε και έναν άκόμα άγώνα;

Ή έρώτηση αυτή όμως μπορεί νά γίνη από κάποιον ό όποιος δέν σταθμίζει καλώς τά πράγματα. Και αυτό διότι πρωτίστως άγώνας είναι ό άγώνας πού μās όρίζει ό Δεσπότης Χριστός. Ή συσώρευση τόσων δυσκολιών εις τήν ζωή μας, ή δημιουργία του άγχους, ή αγωνία όλης τής ανθρωπότητας, όφείλεται εις τό γεγονός τής εγκατάλειψις του καλού άγώνος. Πάρτε ως παράδειγμα τούς Έβραίους και παρακολούθησε τήν ιστορική τους πορεία εις τήν Π. Διαθήκη. Όσάκις πλησίαζαν τόν Θεό και ακολουθούσαν τόν Θείο δρόμο του, όποτε ήγωνίζοντο γιά τήν ήθική των τελειότητα, και ζούσαν εύσεβώς ό Θεός τούς προστάτευε, τούς έκανε

αυτάρκεις. Όταν όμως παρέκλειναν τής σωστής πορείας, όταν ό άγώνας τής πνευματικής ζωής εγκαταλείπετο, αντιμετώπιζαν μυρίους κινδύνους και θλίψεις, έως ότου επανεύρουν τήν σωστή όδό όποτε και πάλι ή χάρις του Θεού τούς έσκέπαζε.

Άς πάρουμε παραδείγματα από τήν έποχή μας. Άν παρατηρήσουμε σωστά, θά διαπιστώσουμε ότι ενώ ή τεχνολογία έχει κάνει θεαματικά άλματα και ό σημερινός άνθρωπος καυχείται γιά τīs επιτυχίες του, όλο και πίο πολύ δυσκολεύει ή ζωή μας, όλο και σέ κάποιο κομμάτι τής ύδρογείου γίνεται πόλεμος, σκοτωμοί, μετοικεσίες, άνθρωποι πού σέ ένα μέρος τής γής πεινάνε ενώ σέ άλλο πεθαίνουν από υπερτροφεία, και τόσες άλλες θλίψεις πού βρίσκουν τήν ανθρωπότητα. Αυτό τί σημαίνει. Ότι αντί γιά τόν καλό άγώνα οι άνθρωποι σήμερα προβάλλουν τόν άγώνα του άτομικισμού, τόν άγώνα τών γηϊνων, τών φθαρτών, τήν άσέβεια. Τί μās λέει ό Θεός διά μέσω του Προφήτου Του «όδός άσεβών απολλήται».

Άλλά θά πρέπει νά δούμε ποίος είναι ό καλός αυτός άγώνας πού μās λέγει ό Άπόστολος Παύλος. «Τήν πίστιν τετήρηκα». Τί σημαίνει ή τήρηση τής πίστεως; Τό νά είναι ό άνθρωπος πλήρης χριστιανικών αρετών. Αρχικώς νά είναι Όρθόδοξος χωρίς νεωτερισμούς, χωρίς παρεκκλήσεις από τό δρόμο τών Πατέρων, σεβόμενος τήν Παράδοση τής Εκκλησίας.

Δεύτερον νά αγωνίζεται γιά τήν δικαιοσύνη, και νά επιδιώκη αυτήν. Νά είναι ύπομονετικός, και ιδιαιτέρως νά πλημυρίζεται από αγάπη. Γενικά νά έχει χριστιανικό ήθος, νά είναι αξιο τέκνο Θεού.

Ίσως ό άγώνας αυτός ιδίως τήν σημερινή έποχή μας νά θεωρηται μάταιος, άκατόρθωτος, χωρίς ανταπόκριση και συμπράταξη από άλλους ανθρώπους. Ίσως αν αναλάβουμε έναν τέτοιον άγώνα νά θεωρηθούμε όπισθοδρομικοί, έκτός πραγματικότητας, όραματιστές. Και όμως προτιμώτερο είναι νά αναπολούμε άλλες έποχές θέλοντας νά τīs ζήσουμε, παρά τήν σημερινή πού λείπουν οι ήθικοί άγώνες και βιώνουμε μία ζούγκλα.

Και ενώ οίσοδήποτε άγώνας πού καταβάλλουμε σήμερα αν δέν μās αποκάνει και τόν παρατηρήσουμε στή μέση, στό τέλος θά καταλήξει μικρός, πρόσκαιρος, μάταιος και φθαρτός, ό άγώνας πού μās τονίζει ό Άπόστολος Παύλος πλήν τής εύτυχίας πού μās παρέχει εις τήν ζωή αυτή, μās εξασφαλίζει και τήν αίώνια μακαριότητα.

«Λοιπόν απόκειται μοι ό τής δικαιοσύνης στέφανος, όν αποδώσει μοι ό Κύριος εν εκείνη τή ήμέρα, ό δίκαιος κριτής, ού μόνον δέ έμοί, αλλά και πāσι τοις ήγαπηκόσι τήν επιφάνειαν αυτού».

ΤΟ ΙΣΧΥΟΝ ΠΕΡΟΥΣΙΑΚΟΝ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΩΝ, ΜΟΝΩΝ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝΤΩΝ ΤΗΝ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ

Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου

Μετά τῆς ἐλευθερίας τῆς λατρείας ἀμέσως συνδέεται καί ἡ ἐλευθερία τῶν ΓΟΧ νά ἰδρύουν καί τοὺς πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενους ναοὺς. Ἡ πρόσφατος ΣΤΕ (Ὁλομ.) 1444/1991¹⁹ ἀπορρίπτει αἰτησιν ἀκυρώσεως οἰκοδομικῆς ἀδείας ἐκδοθείσης δι' ἀνέγερσιν Ἱ. Ναοῦ τῶν ΓΟΧ. Ἡ αἴτησις ἀκυρώσεως ὑπεβλήθη διότι ἡ ἀδεια ἐξεδόθη ἀνευ τηρήσεως τῶν προϋποθέσεων τῶν ἀπαιτούμενων «γιά τὴν ἀνέγερση ναοῦ ἑτεροδόξων ἢ ἑτεροθρήσκων» (δηλαδή «ἐγκριτικὴ πράξις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθν. Παι-

**Ὑπὸ Κων/νου Θ. Πολυζωίδου
ΛΕΚΤΟΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗΣ Α.Π.Θ.**

δείας μετὰ ἀπὸ ἀπλῆ γνώμη τοῦ οἰκείου ὀργάνου τῆς Ἀνατ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας»). Ἡ ἀπόφασις, μέ τὴν ἀπόρριψιν τῆς Αἰτήσεως Ἀκυρώσεως, δέχεται ὅτι αἱ, ὡς ἀνω, προϋποθέσεις «δὲν ἀναφέρονται... στοὺς ναοὺς καί τὰ ἡσυχαστήρια τῶν λεγόμενων παλαιοημερολογιτῶν τῶν ὁποίων ἡ ἰδιαίτερη θρησκευτικὴ κοινότης... διαφέρει τῆς Ἀν. Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου... καὶ δὲν εἶναι οὔτε ἑτερόθρησκη οὔτε ἑτερόδοξη». Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἀποτελεῖ σταθμὸν ἐν σχέσει πρὸς τὴν πρὸ αὐτῆς, νομολογίαν διότι ὑποχρεοῖ ἔστω καὶ ἐμμέσως, τὴν διοίκησιν, νά ἐφαρμόζη διὰ τὴν ἑκδοσιν ἀδείας ναοῦ τῶν ΓΟΧ, τὴν περὶ τῶν ναῶν τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας.

Βασικὴ, ἐξ ἄλλου, συνταγματικὴ ἀρχή, ἐμπνέουσα τὸ ὅλον Σύνταγμα καὶ δημιουργοῦσα ἀντίστοιχον ἀτομικὸν δικαίωμα τοῦ πολίτου, ἐναντι τοῦ κράτους, εἶναι αὕτη τῆς ἰσότητος (ἄρθρον 4 § 1). Τὸ δικαίωμα τοῦτο, ὡς πρὸς τὰ μέλη τῶν ΓΟΧ, θίγεται διὰ τῆς νομοθεσίας περὶ στρατολογίας. Ὡς παρατηρήθη, ἡ διάταξις τῆς § 6 ἄρθρον 10 ΝΔ 720/1970 «περὶ Στρατολογίας» (ὀρίζουσα ὅτι «ὅσοι μοναχοὶ ἔχουν ἐνταχθεῖ σὲ μονές πού ἀνήκουν σὲ αἱρέσεις (sic) τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἢ ἄλλης γνωστῆς θρησκείας δὲν ἐξαιροῦνται τῆς στρατεύσεως») ἐλέγχεται ὡς ἀντισυνταγματικὴ διότι «ὁ νομοθέτης ἀθεολόγητα χρησιμοποίησε αὐτὴν τὴν διατύπωση γιὰ νά ἀποκλείσῃ τῆς ἀπαλλαγῆς τοὺς μοναχοὺς τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς»²⁰. Ὁμοίως, «ἀντίκειται πρὸς τὴν συνταγματικὴν ἰσότητα καὶ τὸ προνομιακὸ καθεστῶς τοῦ Ἁγίου Ὁρους» ἢ, ὑπὸ τῆς διοικήσεως, ἀρνήσις εἰς Ἀγιορείτην μοναχὸν τῶν ΓΟΧ (ἀσκούμενου εἰς μετόχιον Ἀγιορείτικῆς Μονῆς εὐρισκόμενον ἐντὸς τοῦ χώρου τῆς «Ἐκκλ. τ. Ἑλλ.») νά ἀπαλλαγῇ τῆς στρατεύσεως²¹. Πρόσ-

θετος κατοχύρωσις τοῦ δικαίωματος τῶν μοναχῶν, καθὼς καὶ τῶν δοκίμων τῶν ἐν Ἑλλάδι Ὁρθοδόξων μονῶν (ἀσχέτως κλίματος δικαιοδοσίας) πρὸς ἀπαλλαγὴν ἐκ τῆς στρατεύσεως, εἰσήχθη ὑπὸ τοῦ Ν. 1763/1988 (ἄρθρ. 6 § 1 ἐδ. γ').²²

Τελικῶς γίνεται ἀναφορὰ εἰς τὸ ἀτομικὸν δικαίωμα τοῦ συνεταιρίζεσθαι διὰ θρησκευτικούς σκοποὺς. Τοῦτο, βασικῶς, συνίσταται εἰς τὸ δικαίωμα ἰδρύσεως, ὑπὸ τῶν ΓΟΧ, θρησκευτικῶν κοινοτήτων. Ὑπῆρξεν, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἡ Ἐφ. Θεσσ. 311/1950²³, ἡ ὁποία ἀρνεῖται τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν τῶν ΓΟΧ, ἐπικαλουμένη τὸ ὅτι οὗτοι «δὲν ἀποτελοῦν ἰδίαν θρησκευτικὴν κοινωνίαν» καὶ τὸ ὅτι «ἀντιστρατεύονται πρὸς τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας» ὑπαγόμενοι εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς (τῆς «Ἐκκλ. τ. Ἑλλ.»). Ἡ ἀρνήσις εἶναι ἀδικαιολόγητος, πολιτικῶς κρινομένη, διότι στερεῖ, ἐξ ὁλοκλήρου μερίδος πολιτῶν, τὸ εἰς πάντας τοὺς Ἑλληνας ὑπηκόους δικαίωμα τοῦ συνεταιρίζεσθαι, ἐφ' ὅσον τηροῦν τοὺς νόμους, τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ τὰ χρηστά ἥθη. Ἐκκλησιαστικῶς κρινομένη, εἶναι ἀστήρικτος διότι ἀγνοεῖ τὴν συμφωνίαν τῶν ΓΟΧ πρὸς τὴν «κανονικὴν» Παράδοσιν καὶ τὴν δογματικὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ μερικότερον δικαίωμά των νά περιβληθῶν τὴν σωματικὴν μορφήν ἡσκήθη, κυρίως, διότι αὕτη ἡ μορφή ἦτο ἡ καταλληλοτέρα πρὸς προαγωγήν τῶν συλλογικῶν των συμφερόντων²⁴ δεδομένου ὅτι, ἐξ ἀρχῆς τῆς δημοσίας προβολῆς των, δὲν εἶχον νόμιμον, πολιτικῶς, ὑπόστασιν ὡς Ἐκκλησία.

Τύχη περιουσίας μοναχῶν τῶν ΓΟΧ.

4. Ὡς πρὸς τὴν διευθέτησιν τῆς περιουσίας τῶν μοναχῶν, τῶν ὑπαγομένων εἰς τοὺς ΓΟΧ, θά ἰσχύσουν ὅσα περὶ τῶν μοναχῶν τῶν, ἐν γένει, Ἑσυχαστηρίων ἔχουν ἐκτεθῇ, ἀφ' ἐνός μὲν ὡς πρὸς τὴν ἱκανότητα τοῦ μοναχοῦ νά δέχεται περιουσίαν ἐκ χαριστικῆς αἰτίας, ἀφ' ἐτέρου δὲ ὡς πρὸς τὴν ἱκανότητα τῆς μονῆς νά ἀποκτᾷ ἐκ τοιαύτης αἰτίας περιουσίαν. Διὰ τὰ ἰσχύοντα ὡς πρὸς τὴν περιουσίαν τοῦ μοναχοῦ πρὸς τῆς κουρᾶς, ὡς πρὸς τὴν περιουσίαν μετὰ τὴν ἀπόκαρσιν καὶ ἐν τέλει ὡς πρὸς τὴν τύχην τῆς, μετὰ θάνατον περιουσίας του ἐφαρμόζεται ἡ ἀνάλυσις ἢ ἀφορώσα τοὺς μοναχοὺς τοὺς ὑπαγομένους εἰς τὰ πρεσβυγενῆ Πατριαρχεῖα²⁵. Εἰδικῶς, ἐν προκειμένῳ, σημειοῦνται καὶ τὰ ἑξῆς: α) οἱ μοναχοὶ τῶν ΓΟΧ δικαιοῦνται νά διαθέτουν τὴν περιουσίαν των καὶ δι' ἐπαχθῶν καὶ διὰ χαριστικῶν δικαιοπραγιῶν ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν τῶν περιορισμῶν τῆς Νεαρᾶς Ε' Λ. Σοφοῦ, β) τὸ Ἑσυχαστήριον εἶναι ἱκανὸν νά δεχθῇ τὴν ὑπὸ οἰασδήποτε συνθήκας προσφερομένην περιουσίαν

Συνέχεια εἰς σελ. 14

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΗΜΩΝ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ 31 Δεκεμβρίου 1995

Πρός ἅπαν τό Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ'
ἡμᾶς Ἐκκλησίας.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ἡ χάρις τοῦ Κυρίου
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶη μετά πάντων ἡμῶν.

Κατώδυνος καί ἀποκαωμένος ἀπό τά θλιβερά
γεγονότα τοῦ μηνός Ἰουλίου ἐ.ε. εἰς τά ὁποῖα ἠνα-
γκάσθημεν ἐκ δεδικοιολογημένης ἀγανακτήσεως,
ἐνεκα ἀμέσων καί ἐμμέσων προηγηθεισῶν πρά-
ξεων κακοδιοικήσεως τοῦ Πρώτου καί τῶν περί αὐ-
τοῦ, καλούμεθα δυστυχῶς σήμερον νά ἀντιμετω-
πίσωμεν καί τῶν ἀδελφῶν καί συλλειτουργῶν
Σεβασμιωτάτων ἀδελφῶν κ.κ. Παΐσιου καί Βικε-
ντίου τήν ἀπόπτωσιν ἀπό τῆς καλῶς ὁμολογίας.

Οἱ ἀδελφοί καί συλλειτουργοί κ.κ. Παῖσιος καί
Βικέντιος τόν μῆνα Ἰούλιον τρέχοντος ἔτους, ἐνυ-
πογράφως ἀνεγνώρισαν ὡς κεφαλὴν τήν ἐμὴν
ταπεινότητα. Τόν μῆνα Αὐγουστον, ἀνευ γνώμης
τῆς ἐμῆς ταπεινότητος, ὡς καί τῶν λοιπῶν Ἱεραρ-
χῶν τῆς Ἱ. Συνόδου, ἀπό κοινοῦ παρεχώρησαν εἰς
Ἀμερικὴ συνέντευξιν μετὰ τοῦ δημοσιογράφου κ.
Θεοδ. Καλμούκου, τῆς ἐν Νέα Ὑόρκη ἐκδιδομένης
ἐφημερίδος «Ἐθνικός Κήρυξ».

Οὗτοι, κατὰ τήν ἐν λόγῳ συνέντευξιν, μέ ἕνα εἴ-
δος φραστικῆς δῆθεν ὀρθοδοξολογίας ἀπεδέχθη-
σαν καί διεκήρυξαν πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις,
ὅλα τά οἰκουμενιστικά ἄθεα μηνύματα, οἷον «νά
κατεδαφισθοῦν τά ὑψωμένα τεῖχη», «εὐρισκόμεθα
εἰς τόν αἰῶνα τῶν διαλόγων» λές καί οἱ περασμένοι
αἰῶνες ἦσαν τῶν μονολόγων καί τῆς κωφαλαλίας,
«νά ἐρμηνεύσωμεν σωστά (;) τόν κανόνα τῆς Ὀρ-
θοδοξίας καί νά μὴν κάνωμεν κοστοῦμι ὁ κάθε ἕνας
μας τόν κανόνα τῆς Ἐκκλησίας», «ὅτι ἡ Ἐκκλησία
πρέπει νά βρῇ τόν δρόμο της, πρέπει νά ἐπανεύρῃ
τήν ἀποστολήν της», «πρέπει νά ἐκσυγχρονισθῇ
διὰ καταλλήλου διαφωτίσεως καί προετοιμασίας»
καί ἄλλα κακόδοξα μηνύματα ὧν οὐκ ἔστι ἀριθμός
(ἄρα φύλλο ἐφημερίδος Ἐθνικός Κήρυξ Νο 27090
Σάββατον 26 - Κυριακή 27 Αὐγούστου 1995). Οἱ
ἀδελφοί δέν ἠρκέσθησαν εἰς τήν ἐαυτῶν ἀπόπτω-
σιν ἐκ τῆς πίστεως, ἀλλὰ ἐδήλωσαν ὅτι καί ὁ Πρῶ-
τος αὐτῶν καί ἡ περί αὐτοῦ Ἱ. Σύνοδος, ἅπαντες
ἐμφοροῦνται ἀπό τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω οἰκουμενιστι-
κῶν φρονημάτων!

Οὐδέν ἀναληθέστερον τούτου.

Ἡ ἐμὴ ταπεινότης, καί οἱ περί ἐμέ ἀδελφοί, μετὰ
βδελυγμίας ἀποδοκιμάζομεν λέξιν πρὸς λέξιν τήν,
παρά τήν γνώμην ἡμῶν ἐνεργηθεῖσα κακόδοξον
συνέντευξιν καί καταλογίζομεν βαρυτάτας εὐθύ-
νας εἰς ἀμφοτέρους τοὺς ἀδελφούς, ἀποδίδοντες

εἰς αὐτοὺς ἀλληλεγγύως, τήν κατηγορίαν τῆς καθ'
ὑποτροπῆν, ἡγουν τῆς κατ' ἐξακολούθησιν ἀρνῆ-
σεως τῆς Ὀρθοδόξου ὁμολογίας τῆς Πίστεως
ἡμῶν, μέ μάρτυρας τό κείμενον τῆς εἰρημένης
ἐφημερίδος, τὰς πολλαπλὰς καταγγελίας κλήρου
καί λαοῦ καί τήν ἐπὶ ἀρκετόν χρονικόν διάστημα
(1988-1993) πλήρη ἐκκλησιαστικὴ κοινωνίαν μετὰ
τοῦ ἀκοινωνήτου μεθ' ἡμῶν, διὰ λόγους Πίστεως,
Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡμεῖς οἱ περιλειπόμενοι Ἀρχιερεῖς
- λόγῳ τοῦ ἀριθμοῦ - οὔτε ἐκ τῶν Ἱερῶν Κανόνων,
οὔτε ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς πρακτικῆς ἀρύομεν
δικαίωμα ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως, φέρομεν ἐν
ισχύει τό ὑπ' ἀριθ. 350 ἀπὸ 26-9-1992 ἐγγραφον τῆς
Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, δι' οὗ διετάσσετο ἡ ἐκκλη-
σιαστικὴ ἀκοινωνησία μετὰ τῶν εἰρημένων ἀδελ-
φῶν κ.κ. Παΐσιου καί Βικεντίου, κηρύσσομεν καί
ἡμεῖς αὐθις διὰ τὰς ὡς ἄνω αἰτίας ἀκοινωνήτους
τούς εἰρημένους ἀδελφούς καί παραπέμπομεν τήν
ἐκδίκασιν τῆς πτώσεως τῶν εἰς θέματα πίστεως εἰς
τήν πρώτην μελλοντικὴν πολυμελῆ Σύνοδον.

Διὰ τῆς παρουσίας δέ, ἀνακαλοῦμεν καί ὅλα τά
διαποιμαντικά ἐγγραφα τοῦ Μητροπολίτου Πει-
ραιῶς καί Σαλαμῖνος, κηρύσσομεν αὐτόν ἐκπτωτον
τοῦ Θρόνου, καί ὀρίζομεν προσωρινῶς τό μνημό-
συνον τοῦ ὀνόματος τοῦ Σεβασμ. Εὐρίπου καί Εὐ-
βοίας κ. Ἰουστίνου, ἐν τῇ Μητροπόλει ταύτῃ.

Ἐντελλόμεθα ἅπαντας, κλῆρον καί λαόν, ὅπως
τοῦ λοιποῦ καί ἄχρι τῆς ἐκδικάσεως τῆς ἐκκρεμοδι-
κίας τῶν εἰρημένων ἀρχιερέων, μηδεμίαν μετ' αὐ-
τῶν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν ἔχετε, μῆτε ἀναφο-
ρὰν τοῦ μνημοσύνου αὐτῶν ποιεῖτε.

Μετὰ διαπύρων εὐχῶν καί εὐλογιῶν

Διὰ τήν Ἱ. Σύνοδον

Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Γιὰ ἄλλη μία φορά ἐπανερχόμεθα, ἐπισημαίνο-
ντας τήν ἐπικίνδυνη πνευματικὴ ἐποχὴ πού ζοῦμε.
Ὁ παμπόνηρος διάβολος, διακρίνοντας τό τέλος
του, ἔχει ἐπιστρατεύσει ὅλες του τίς δυνάμεις, ἐκ-
δηλώνει ὅλο τό μένος, προκειμένου νά παγιδεύσῃ
τούς πάντας, ἐντὸς τῆς ὠραιοφανοῦς καί προκλη-
τικῆς, πλὴν θανατηφόρου σαγήνης του.

Ἄλλους ἐμποτίζοντάς τους μέ ἠθικὴ ἀδιαφορία,

άλλους έμφωλεύοντάς τους μέ κοινωνική όκνηρία καί άλλους ξελογιάζοντάς τους μέ τήν μέθη τών παθών, κατορθώνει τό μισάνθρωπο σχέδιό του. Ό κύριος πλέον στόχος του, εΐναι ή διασάλευσις τής πίστεως. Γνωρίζει ό παμπόνηρος, ότι όσους δέν κατορθώνει νά έπιρρέαση διά τών φθαρτών καί έφήμερων προκλήσεών του, τουτοί εΐναι οί έχοντες θερμή καί ζωσα πίστη.

Έτσι πρό άρκετών δεκαετιών, δημιούργησε μέσω τών κατευθυνομένων όπαδών του, τήν παναΐρεση του Οΐκουμενισμού, εμφανίζοντάς τον μέ τό προσωπείο τής Κυριακής αγάπης καί τής τών πάντων ένώσεως. Κάτωθεν όμως τής προσωπίδος αύτής, διακρίνεται ή αληθής όψη του, ή όποία φέρει στίγματα αλλοιώσεως τής πίστεως, χλιαρότης όμολογίας καί νοθεύσεως τής Ίεράς Παραδόσεως.

Καί ένώ εις τήν σκέπη του βαρύγδουπου «Παγκοσμίου Συμβουλίου Έκκλησιών», εύρίσκονται άκόμη καί οί Νεοημερολόγιτες «Όρθόδοξοι», συρόμενοι όπου τό Προτεσταντικό αυτό δημιούργημα τούς πηγαίνει, ή προσπάθεια του διαβόλου έστράφη πλέον καί εις τούς άκραιφνεΐς τηρητάς τής Όρθοδόξου πίστεως, εις ήμάς τούς αποτελούντας τήν Ίερά Παρεμβολή τών Γ.Ο.Χ., ώστε νά άτονΐση ή έπισήμανοις του φαεινού φάρου, ήν διατηρούμε καί έτσι νά άποκλεισθ ή κάθε καταποντιζόμενος, έκ τής άσφαλοΐς σωτηρίας.

Συγκεκριμένως άναφερόμεθα εις τούς Σεβ/τους Αμερικής κ. Παΐσιον, Πειραιώς καί Σαλαμίνος κ. Βικέντιον, έκ τών όποίων ό μέν πρώτος έδωσε τήν γνωστή εις όλους πλέον συνέντευξη Τύπου, τόν παρελθόντα Αύγουστον εις τήν έφημερίδα «ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ» τής Ν. Υόρκης Αμερικής, ό δέ δεύτερος ό όποΐος ήτο παρών, άπεδέχθη ταύτην καί τήν συνεπλήρωσε.

Έπισημαΐνεται ότι έκ τής συνεντεύξεως ταύτης, διεταράχθη τό Πανελλήνιο. Οί καταγγελίες εις τό πρόσωπο τών δύο Άρχιερέων ως Οΐκουμενιστές, τόσον έγγράφως όσο καί διαζώσις, κατέκλυσαν τήν Ίεράν ήμών Σύνοδον. Η δοθείσα συνέντευξις του Σεβ. Αμερικής εις τήν «Φ.Ο.», δέν κατόρθωσε νά πείση ουδένα, αΐ δέ συνεχιζόμεναι διαμαρτυρίαι, επέκριναν όλους τούς Άρχιερείς. Έτσι ή Ί. Σύνοδος άπεφάσισε όμοφώνως, νά ζητήση άπό τόν Σεβ. Παΐσιον τίς δέουσες έξηγήσεις του επί του όλου άνακύψαντος ζητήματος έγγράφως κοινοποιήσας εις αυτόν όλες τίς καταγγελίες. Η έπιστολή τής Ί. Συνόδου έχει ως κάτωθι:

ΑΘΗΝΑΙ 19 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1995

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΝ ΒΟΡΕΙΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΙΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ κ.κ. ΠΑΙΣΙΟΝ

Εις Αστόρια Η.Π.Α.

Αγαπητέ έν Χριστώ άδελφέ Άγιε Αμερικής,

Ασπάζομαι Υμάς έν φιλίματι άγίω, Κατ' άπόφασιν τής Ίεράς ήμών Συνόδου, συνελθούσης τήν 10ην Όκτωβρίου 1995 (Π.Η.), έξ άφορμής του προκύψαντος ζητήματος λόγω τής συνεντεύξεώς Σας εις τόν ΕΘΝΙΚΟ ΚΗΡΥΚΑ τής Νέας Υόρκης (26/27 Αύγουστου 1995), άποστέλλομεν Υμΐν τās γενομένης καταγγελίας υπό τών Άγιορειτών Πατέρων καί τās σχετικά δημοσιεύματα του Περιοδικού Τύπου πρός ενημέρωσίν Σας.

Παρακαλούμε δέ τήν Σεβασμιώτητά Σας όπως δώσητε τās δεούσας διευκρινΐσεις έγγράφως εις τήν Ίεράν Σύνοδον, επί τής επιμάχου συνεντεύξεως, ήτις έθεωρήθη υπό πολλών ως έχουσαν οΐκουμενιστικόν χαρακτήρα, πρός άποκατάστασιν τής τάξεως καί ειρήνευσιν τών σκανδαλισθέντων.

Μετά Πατρικών Εύχών καί Εύλογιών
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΤΗΣ
ΕΛΛΑΔΟΣ

+ Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ
+ Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΕΥΘΥΜΙΟΣ
+ Ο ΧΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΣ
+ Ο ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ

Ο,ΤΙ ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ
Ο ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
ΑΡΧΙΜ. ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ ΛΟΥΔΑΡΟΣ

Αντί όμως άπαντήσεως, ό κ. Παΐσιος εκώφευσεν.

Η σιγή του αύτή, δημιούργησε επιπλέον ύποψίες περί τής πίστεώς του, οί δέ σκανδαλισθέντες έπέρριπταν τās ευθύνας εις τήν έμήν έλαχιστότητα καί τήν Ί. Σύνοδο, κατηγορώντας μας ως έχοντες όμολογιακή ταύτιση μετ' αύτών.

Έτσι τήν 28/12/1995 (Π.Η.) εις τήν όλομέλεια τής Ί. Συνόδου, ό Πρόεδρός της, διαβλέποντας τήν προσπάθεια του κ. Βικεντίου νά άπλοποιήση τό όλο ζήτημα, εκήρυξε άκοινωνήτους τούς δύο Έπισκόπους Παΐσιον καί Βικέντιον, ως εκπεσόντας έκ τής πίστεως καί επί καταφρονήση του κ. Παΐσιου έναντι τής Ί. Συνόδου. Έδεσμεύθη δέ νά καλέση τήν Ί. Σύνοδον εκτάκτως, ίνα επικυρώση τήν άπόφασή του.

Τήν επομένη έν Ί. Συνόδω προσεκομΐσθη ή άπάντηση του Σεβ. Αμερικής, ή όποία έκ τής ήμερομηνίας τήν όποΐαν εμφανΐζει, διαφαΐνεται ότι εκρατούσε εις χείρας του ό Σεβ. κ. Βικέντιος περί τούς δύο μήνας. Σημειώνεται ότι ό Αρχιγραμματεΐς Αρχιμ. Γερόντιος Λουδάρος είχε ήδη άπέλθ ή έκ τών διεργασιών τής Ί. Συνόδου.

Καί ένώ ή άναμενομένη άπάντησις άν ήτο τουλάχιστον φιλάδελφος καί κατατοπιστική, θά έλυνε τήν όλη όξυνση, τουναντίον τό χάσμα μεταξύ Παΐσιου καί Ί. Συνόδου κατέστη άγεφύρωτο.

Σας άφήνουμε λοιπόν νά βγάλετε μόνοι σας τās συμπεράσματα διαβάζοντας τήν άπάντησή του:

GREEK ORTHODOX METROPOLIS G.O.C. OF NORTH AND SOUTH AMERICA
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ Γ.Ο.Χ. ΒΟΡΕΙΩ ΚΑΙ ΝΟΤΙΩ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

36-04 23rd AVENUE, LONG ISLAND CITY, NEW YORK 11105 - Tel: (718) 626-8225 - Fax: (718) 626-7669

Αριθμ. Πρωτ. 255/95

Προς την 'Ιεράν Σύνοδον
Γ.Ο.Χ. 'Ελλάδος,
Κόνινγς 32,
Αθήνας

24η 'Οκτωβρίου/6 Νοεμβρίου 1995

Σεβασμιώτατοι 'Αγιοι 'Αδελφοί,

Ἡ δυσωδία τῆς σκοπιμότητος τῆς δωδῆς τῶν Θεσ/νίκης Εὐθυμίου καὶ Φθιώτιδος Καλλινίκου, τοῦ καὶ προεδρεύοντος, ὑποχρεοῖ με νά εἰπω, ὅτι, τυγχάνω γνώστης τῶν σκηνοθεσιῶν των καὶ δὴ τοῦ πρώτου, ὑποτιθεῖται τοῦ ὁποῦ αὐθαδῶζει ἐπὶ δεκαετιῶν ἡ μαρτυρική 'Εκκλησία μας, ὅστις καὶ πάλιν τεχνιέντως προῦθεῖ ἑτέραν κρίσιν εἰς βάρος ἐμοῦ καὶ τοῦ 'Αγίου Πειραιῶς.

Εἰς τὴν ἐν λόγῳ σατανοκινουμένην ἐμπνευσίν του φέρεῖ ὁ Θεσ/νίκης ἐμὲ καὶ τὸν ἅγιον Πειραιῶς, ὡς τάχα ἐκπεσόντας ἐκ τῆς γρομμῆς καὶ θέσεων τῆς Γνησίας 'Ορθοδοξίας, ζητῶν διὰ τῆς δυσωδούς ανακοινώσεως εἰς τὸ δημοσιογραφικὸν τηλεφωνοκατευθυνόμενον ὄργανον "τῆς Συνόδου" νά ἐκθέσω τὰς θέσεις μας.

Παραπέμπων, ὅθεν, τὴν παρασυνοδικὴν αὐτὴν δωδὰ νά ἐντροφήσῃ δεόντως εἰς τὴν παραχωρηθεῖσαν τῷ παν/τάτῳ Ἀρχιμ. πατρὶ Χριστοφῶρ συνέντευξίν μου, πρὸς ἐνημέρωσιν καὶ "καθησυχασμὸν" των, μέ τὴν θερμὴν παράκλησιν, ὅπως τοὺς βοηθήσῃ ὁ πατήρ Χριστόφορος, ὡς μετοφροστής, διὰ νά τὴν κατανοήσουν δεόντως, Διατελῶ

Μεθ' οἴκτου καὶ ὀποστροφῆς
διὰ τὰς ραδιουργίας τούτων,
'Ο Μητροπολίτης

Ἀμερικῆς Παΐσιος

Κατόπιν τοῦ ὑβριστικοῦ τοῦτου ἐγγράφου, ὁ ἅγιος Πρόεδρος ἔδωσε εἰς τήν Ἱ. Σύνοδο ὅλας τās καταγγελίας ὡς καί τήν τελευταία ἐμπεριστατω-

μένη ἐπιστολή Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων, ἡ ὁποία ἀνεγνώσθη μετὰ προσοχῆς. Ἡ ἐπιστολή ἔχει ὡς ἀκολούθως:

ΚΡΥΠΤΟΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΑΙ

Ἄγιον Ὅρος, 16/29 Δεκεμβρίου 1995

Πρός
Ἀπαντας τοὺς ὑπευθύνους Περιοδικῶν ἐκδόσεων
Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Ὅσακις ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις ἐδοκιμάζετο ἀπὸ τήν ψευδοδιδασκαλίαν τῶν δυσσεβῶν αἵρετικῶν, μέσα εἰς τὰ σπλάγχνα τῶν Ὁρθοδόξων ἐνεφανίζοντο οἱ «ἐπικίνδυνοι καί δυσκολοφύλακτοι» κρυπτοαιρετικοί, τοὺς ὁποίους ἀνέκαθεν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐάν δέν ἐμετανοοῦσαν, ἀπέκοπτεν εὐθύς ἀπὸ τῆς καθ' ὅλου Ἐκκλησιαστικῆς κοινω-

νίας. Οὕτω π.χ. ὁ Μέγας Βασίλειος ἔλεγε, περισσότερον μᾶς βλάπτουν οἱ «χαλεποὶ καί δυσφύλακτοι» κρυπτοαιρετικοί παρά ἡ ἰδίᾳ τῶν Ἀρειανῶν πλάνη, διότι οὗτοι δολίως ὑποκάτω τῆς ἐξωτερικῆς τους πραότητος καλύπτουν τὸ δυσσεβές τους φρόνημα, **μέ ἓνα εἶδος φραστικῆς Ὁρθοδοξίας**: καί ἐζητεῖ νά γίνουν δημοσίως γνωστοί, μέ σκοπὸν ἢ νά ὀρθοφρονήσουν, ἢ νά ἀποκοποῦν ὡς μέλη σεσηπότα, ἵνα μὴ τὸ ὅλον σῶμα φθαρῇ (ἄρα Ἐπιστολαί Ἀγ. Βασιλείου, ἐπιστ. 266, σελ. 45).

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται.

Εἰς τὸν τὰ πάντα ἀρνούμενον σημερινόν αἰῶνα πού διανύομεν, ὅλοι βλέπομεν τήν Ὁρθόδοξον ἡμῶν Ἐκκλησίαν χειμαζομένην ὑπὸ τῆς δεινῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὁποία διὰ τοῦ ἀχαλινάτου συγκρητισμοῦ, ἐπιδιώκει πρῶτον μὲν τήν ἄθεσμον ἔνωσιν πασῶν τῶν ἀπ' αἰῶνος αἱρέσεων, δεῦτερον δέ τήν πανάθεσμον ἔνωσιν πασῶν τῶν θρησκειῶν, ὑπὸ τήν ἀρχηγίαν τοῦ ἀναμενομένου Ἀντιχρίστου. Καί ἀπὸ μὲν τοὺς φανεροὺς Οἰκουμενιστάς εὐκόλως προφυλασσόμεθα, διότι ἡ ἀσέβειά τους εἶναι πασίδηλος, ὡς λέγει ὁ Μ. Βασίλειος.

Ὑπάρχουν καί σήμερον ὅμως οἱ κρυπτοαιρετικοί, οἱ ὁποῖοι μέ ὠρισμένας **φραστικές, δῆθεν Ὁρθοδόξους ὁμολογίας** διακηρύττουν μηνύματα Οἰκουμενιστικοῦ αὐτόχρημα περιεχομένου. Τὰ πιστά τέκνα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δέν κινδυνεύουν τόσον ἀπὸ τοὺς δεδηλωμένους κήρυκας τοῦ ἀθέου Δόγματος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, Βαρθολομαίους, Μελετίους, Χριστοδούλους καί τοὺς ἀκολούθους αὐτῶν, ὅσον ἀπὸ τοὺς «χαλεπούς καί δυσφυλάκτους» κρυπτοοικουμενιστάς, τοὺς ἀνήκοντας μάλιστα εἰς τās τάξεις τῶν Γ.Ο.Χ. εἴτε κληρικούς, εἴτε λαϊκοὺς. Τοιοῦτοι δυστυχῶς ἀποδεικνύονται οἱ δύο ὑπερπόντιοι Γ.Ο.Χ. ἀρχιερεῖς, κ.

Παῖσιος Ἀμερικῆς καί ὁ βοηθός αὐτοῦ κ. Βικέντιος Αὐλῶνος. Οὗτοι κατὰ τὸν παρελθόντα Αὐγουστο 1995 παρεχώρησαν συνέντευξη εἰς πολιτικὴν ἐφημερίδα τῆς Ν. Ὑόρκης «Ἐθνικός Κήρυξ», κατὰ τήν ὁποίαν παρησίᾳ ἀπεκάλυψαν τās Οἰκουμενιστικὰς αὐτῶν θέσεις, ἐξ ὧν μερικὰς θέλομεν ἀναφέρει ὡς ἀκολούθως.

Ἐρωτᾷ λοιπὸν εἰς τήν ἐν λόγω συνέντευξιν ὁ δημοσιογράφος κ. Θεοδ. Καλμουῖνος· «Εἶναι πράγματι ἐπώδυνον νά συζητοῦμεν σήμερα διὰ Γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς καί μὴ. Σήμερα πού βρισκόμεθα στήν ἐποχὴ τοῦ λόγου καί τοῦ διαλόγου, νομίζετε πῶς θά πρέπει νά ρίξουμε αὐτὰ τὰ διαχωριστικά τείχη, ἐμεῖς, ἐσεῖς, οἱ ἄλλοι κ.λ.π.» Καί ἀπαντᾷ ὁ Ἀμερικῆς κ. Παῖσιος, λέγων «Ἐφ' ὅσον στίς ἡμέρες μας ἐπεσε τὸ τεῖχος τοῦ αἰσχύους, δέν νομίζω ὅτι δικαιούμεθα ἐμεῖς νά κρατοῦμε ὑψωμένα τείχη μεταξύ μας. Ὁχι. Εἴμεθα στὸν αἰῶνα τῶν διαλόγων καί ἓνας νενομισμένος καί λελογισμένος διάλογος νομίζω ὅτι ἐπιβάλλεται μεταξύ ὑμῶν τε καί ἡμῶν».

«Διάλογον ὅμως ἀγάπης» μετὰ τῶν αἵρετικῶν καί ἀλλοθρήσκων διατυμπανίζουν οἱ Οἰκουμενισταί ἐπὶ ἐβδομήκοντα καί πλέον ἔτη! Καί ὁ μὲν ὑπὸ τῶν Ἱ. Κανόνων ἐπιτρεπόμενος θεμιτὸς διάλογος εἶναι συγκεκριμένος (ἄρα 99ος Ἱ. Κανὼν ἐν Κερθαγένῃ Συνόδου), ἔχει δέ σκοπὸν τήν ἐπιστροφὴν τῶν αἵρετικῶν εἰς τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ὁ διάλογος ὅμως τῶν Οἰκουμενιστῶν σκοπὸν ἔχει τήν ἀπόκρυψιν τῆς ἀληθείας, διὰ τῆς ἀμνηστεύσεως ὅλων τῶν αἵρετικῶν! Μετέρχεται δέ τήν μέθοδον τῶν ἀτερμόνων, μακροχρονίων «διαλόγων», πολλάκις ἐν κρυπτῷ, μέ ἀποκλειστικόν σκοπὸν **τὴν ἄμβλυνσιν τοῦ Ὁρθοδόξου κριτηρίου διὰ τοῦ ἐθισμού καί τελικῶς, τὴν κατεδάφισιν τῶν διαχωριστικῶν τειχῶν μεταξύ Ὁρθοδόξων καί παντός εἶδους αἵρετικῶν**, τείχη ὀριοθετηθέντα διὰ Μαρτυρικῶν ἰδρώτων καί αἱμάτων ὑπὸ τῶν Ἀγίων, ὥστε νά φυλάξουν ἀμόλυντον τήν Ὁρθόδοξον ἀγίαν ἡμῶν Πίστιν. Λόγῳ τῶν ἀτελειῶτων αὐτῶν «διαλόγων», τὰ χεῖλη τῶν ἀθῶν Οἰκουμενιστῶν ἐβάπτισαν τὸν παρόντα 20όν αἰῶνα ὡς «αἰῶνα τῶν διαλόγων», ὡσάν πρὸ τοῦ νῦν αἰῶνος νά εἴμασταν βου-

βοί και μονόλογοι και να ήτο άπηγορευμένος ο διάλογος.

Τό Οικουμενιστικόν τοῦτο μήνυμα «αίων τῶν διαλόγων» ἀποδέχεται καί ἐγκωμιάζει ἡ δυάς τῶν ὑπερποντίων Ἀρχιερέων, καί ἀντί νά ἐλέγξῃ τόν δημοσιογράφον ὅτι ἡ ὑπαρξίς σήμερον Γνησίων Ὁρθοδ. Χριστιανῶν δέν εἶναι «ἐπώδυνον» ἀλλά ἀναγκαιότατον καί ψυχροσπότηριον (ὅπως θά τόν ἤλεγχε μέχρι καί ὁ τελευταῖος πραγματικός Ὁρθόδοξος), ἀντιθέτως συμφωνεῖ μετ' αὐτοῦ, λέγοντας ὅτι δέν ἔχομεν δικαίωμα νά κρατοῦμε ὑψωμένα τά τείχη τά μεταξύ Γνησ. Ὁρθοδ. Χριστιανῶν καί Νεοημερολογιτῶν (Οἰκουμενιστῶν), τείχη τά ὁποῖα διαχωρίζουν τήν Ὁρθοδοξίαν ἀπό τήν κακοδοξίαν, θεόθεν μαρτυρηθέντα! Ἐπίσης, ὁμιλῶντας περί «πτώσεως τοῦ τείχους τοῦ αἰσχούς» ὁ κ. Παῖσιος, ὡφείλει νά διευκρινίσῃ τί ἐννοεῖ, καθότι καί ὁ Οἰκουμενιστής κ. Βαρθολομαῖος Κων/λεως ἔχει ἀποκαλέσει «τείχη τοῦ αἰσχούς» τούς Ἱ. Κανόνες, βάσει τῶν ὁποίων οἱ Ὁρθόδοξοι ἀποτείχιζονται ἀπό τούς κακοδόξους. Πᾶς δέ ἀναγινώσκων τήν ἐν λόγω φράσιν τοῦ κ. Παῖσιου, τήν συνδέει μέ τήν βλασφημίαν τοῦ κ. Βαρθολομαίου, ἐφ' ὅσον ἡ συνέντευξις ἦτο θρησκευτικοῦ περιεχομένου.

Ἀλλά τό πῶς ἐννοεῖ ὁ κ. Παῖσιος καί ὁ συνυπεύθυνος βοηθός αὐτοῦ κ. Βικέντιος αὐτά τά (θεομαρτύρητα) «ὑψωμένα τείχη», τά ὁποῖα ἐπιθυμεῖ νά κατεδαφισθοῦν, τό ἐπεξηγεῖ ὁ ἴδιος κατωτέρω, ὅταν εἰς ἄλλην δημοσιογραφικήν ἐρώτησιν ἀπαντᾷ: «Πρέπει χωρίς χρονοτριβήν νά ἰσοπεδώσουμε τό μεσότοιχον. Καί θά ἰσοπεδωθῇ ὅταν διώξουμε τόν φανατισμόν, καί ὅταν ἀφήσουμε τήν καρδιά μας νά ἐλευθερωθῇ ἀπό τήν ἐμπάθεια καί ὅταν ἐρμηνεύσουμε σωστά τόν κανόνα τῆς Ἐκκλησίας». Αὐτά λέγει ὁ κ. Παῖσιος! Μά αὐτά ἀκριβῶς διακηρύττουν καί οἱ Νεοημερολογίται Οἰκουμενισταί, ὅτι δηλαδή εἰς τούς Ὁρθόδοξους («Παλαιοημερολογίτας») κυριαρχεῖ ὁ «φανατισμός», ἡ «ἐμπάθεια», καί τά τούτοις ὅμοια, καί δέν δύνανται «νά ἐρμηνεύσουν σωστά τόν κανόνα τῆς Ὁρθοδοξίας»! Φανερή ἡ κακοδοξία...

Ἐρωτᾷ πάλιν ὁ δημοσιογράφος «Σεβασμιώτατε, ἡ ρηγματώδης κατάστασις πού δημιουργήθηκε, ὁ φανατισμός ἐκατέρωθεν ἦταν δικαιολογημένος; Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἐορτολογίου ἦταν αἰτία νά φθάσωμεν εἰς αὐτήν τήν κατάστασιν; Μήπως δέν ὑπῆρξε ἡ κατάλληλος προπαίδεια καί προετοιμασία τοῦ Λαοῦ καί τοῦ Κλήρου μας;» Εἰς ἀπάντησιν ὁ Σεβ/τος κ. Παῖσιος δέν ἤλεγξε τὰς ἀπαράδεκτους, σαφεῖς Οἰκουμενιστικάς θέσεις τοῦ δημοσιογράφου, δέν εἶπεν ὅτι ἡ **τήρησις καί ἐμμονή εἰς τὰς Ἱ. Παραδόσεις δέν εἶναι «φανατισμός»**, δέν εἶπεν ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἐορτολογίου δέν εἶναι ἀπλῶς θέμα «ἐνημερώσεως», ἀλλά θέμα αὐθάδους παραβιάσεως πολλαπλῶν Ἱ. Κανόνων καί Συνόδων, ἀλλά ἐσυμφώνησε (!) μέ τόν δημοσιογράφον, λέγων:

«Θά μέ βρῆτε σύμφωνο σέ αὐτήν τήν θέσιν, ὅτι δέν ὑπῆρξε προετοιμασία, διότι εἶχαμε κάποιες καταδίκες ἐκ μέρους Πανορθόδοξων Συνόδων, ὅποτε ἡ Ἐκκλησία θά ἔπρεπε νά ἐνεργήσῃ δεόντως, ὅχι ἐσπευσμένως, ὅχι βεβιασμένως. Ἦταν μιά πράξις, νά πῶ ἀψυχολόγητη. Πολύ βεβιασμένη. Ἡ Ἐκκλησία βέβαια ἔχει ὅλο τό δικαίωμα νά προχωρῇ, νά προάγεται, δέν δικαιολογεῖται νά εἶναι σέ μιά στασιμότητα, πρέπει ὅμως νά σταθμίξῃ πρόσωπα καί καταστάσεις. Δέν εἶχε σταθμίσει τό τί θά προέκυπτε, δέν εἶχε σταθμίσει καί προχώρησε σέ μιά ἐποχή πού δέν μπορούσε νά ἀκουσθῇ ἡ φωνή ἀπό τήν ἀντίπερα ὁχθῇ καί δημιούργησε αὐτήν τήν κατάστασιν τόν διχασμό.» Ὡντως, εἶναι σάν νά ὁμιλῇ κάποιος Οἰκουμενιστής καί ἰδοῦ τό διατί: «Ἀψυχολόγητος καί βεβιασμένη» ὑπῆρξε ἡ ἐπύρατος ἡμερολογιακὴ ἀλλαγὴ, διακηρύσσουν καί οἱ Νεοημερολογίται (οἰκουμενισταί), «δέν ὑπῆρξε προετοιμασία» ... «Ἡ ἡμερολογιακὴ μεταβολὴ ἄνευ ἐπαρκούς διαφώτισεως τοῦ Λαοῦ ἐπιχειρηθεῖσα ἐγέννησε...» (ὄρα Εὐλογίου Κουρίλα Μητρ/του Κορυτσᾶς, Ἁγιορ. Βιβλιοθήκη, 1951, σελ. 6). Ὁμιλοῦν μόνον περί τῆς «παραλείψεως» τῆς διαφώτισεως τοῦ Λαοῦ (ἡ ὁποία ἐγίνε σκοπίμως, διότι ἤξεραν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νά γίνῃ ἀποδεκτὴ ἀπὸ τόν ἀνύστακτον Φύλακα τῆς Πίστεως, ὅθεν καί ἐπροχώρησαν πραξικοπηματικῶς), γενικῶς καί ἀορίστως, δίχως πούθεν νά ἀναφέρουν, ὅτι ἡ **ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου τό 1924 ἦταν ἡ ἀναίσχυντος ἐφαρμογὴ τοῦ πρώτου ἐκ τῶν ἐνδεκα ἀσεβῶν βημάτων πού ὀρίζε ἡ βλάσφημος Πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920**, ὅθεν καί ἀσυζητητὴ ἀπορριπτέα, εἴτε προηγήθῃ «ἐνημέρωσις», εἴτε ὅχι. Καί πάλιν, φωνάζουν οἱ σύμβουλοι τῶν Οἰκουμενιστῶν εἰς τούς κυρίους τους: «Μὴν προχωρήσετε ἀκόμη εἰς τό κοινόν Ποτήριον μέ τόν Πάπα, δέν ἔχουν ἀκόμη ὠριμάσει πρόσωπα καί καταστάσεις». Δέν ἦτο κατάλληλος ἡ ἐποχὴ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, ἰσχυρίζεται καί ὁ ὁμόφρων αὐτῶν κ. Παῖσιος, ἐάν εἶχον σταθμισθῇ «πρόσωπα καί καταστάσεις», ἡ Ἐκκλησία «δικαιωματικῶς» θά ἐξήρχετο ἀπὸ τήν «στασιμότητα», δίχως διαχασμούς! Κατὰ Παῖσιον λοιπόν, ὁ,τιδήποτε ἐμποδίζει τήν προαγωγήν τῆς Ἐκκλησίας (π.χ. μεγάλοι Ἀκολουθία, αὐστηρὸς βίος, παρουσιαστικόν Κλήρου, κωλήματα Γάμου κλπ.), «δέν δικαιολογεῖται» νά μὴν ἀλλάξῃ, ἀρκεῖ μόνον νά «σταθμισθοῦν πρόσωπα καί καταστάσεις» καί νά ὑπάρξῃ «προετοιμασία» (δηλαδή δημαγωγία)! Ἡ Ἱ. Παράδοσις καί οἱ Ἱ. Κανόνες εἶναι εἰς τήν «στασιμότητα» καί παραδίδονται εἰς τό πῦρ, ἡ Ἐκκλησία πρέπει νά ἐκσυγχρονισθῇ!

Εἶναι ἀπίστευτον ὅτι τά ἀνωτέρω δυσσεβῆ Οἰκουμενιστικά μηνύματα ἐξεφράσθησαν ὑπὸ γνησίως Ὁρθόδοξων Ἱεραρχῶν. Ἀλλά, δέν ἐσταμάτησαν ἔως ἐδῶ, ἐπροχώρησαν ἀκόμη περισσότερον! Ἰδοῦ ἡ χειρότερη συνέχεια.

Ὁ Ἀμερικῆς κ. Παῖσιος καί ὁ συνυπεύθυνος Τιτουλάριος κ. Βικέντιος διεκήρυξαν «...ὅτι ὁ διάλογος ἐπιβάλλεται, γιατί δέν θά βροῦμε τόν δρόμον τῆς Μιάς, Ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας γιά νά πιστοῦμε χέρι-χέρι καί νά νοιώσουμε μιά οἰκογένεια οἱ Ὁρθόδοξοι, ἄν δέν συνταχθοῦμεν εἰς ἓνα διάλογο. Συντεταγμένοι ὅλοι ἐμεῖς οἱ Γ.Ο.Χ. ἐναντι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ν. Ἡμερολογίου». Αὐτήκοι μάρτυρες οὐδέποτε διαψευσθέντες, κατήγγειλαν ὅτι ὁ κ. Παῖσιος προσφάτως ἰσχυρίσθη ὅτι θά προσηυχέσθῃ νά ἐντάξῃ τούς Γ.Ο.Χ. εἰς τόν κατηραμένον Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν! Πιστεύομεν ὅτι μέ τούς διαλόγους πού διαρκῶς διατυμπανίζει, θά ἀρχίσῃ αὐτή ἡ ἐνταξίς...

Οἱ ἀδίστακτοι Οἰκουμενισταί διαλαλοῦν ὅτι σκοπός τῶν διαλόγων τους εἶναι - μεταξύ ἄλλων - ἡ ἐπανασύστασις τῆς «Μίας, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας», ὑπό πασῶν τῶν αἱρέσεων, Ἀνατολῆς καί Δύσεως. Περί παρομοίας ὁμως ἐπανασυστάσεως ὁμιλοῦν καί οἱ ἐξ Ἀμερικῆς δύο Ἱεράρχαι. Ἀλλά ἡ «Μία, Ἀδιαίρετος» Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία οὐδέποτε κατηγγήθη ἡ ἐξέλιπεν. Μέλη αὐτῆς εἶναι οἱ ἀπανταχοῦ γνησίως Ὁρθόδοξοι, οἱ ἐμμένοντες εἰς τās Ἱ. Παραδόσεις, καί καθ' ἑκάστην ὁμολογοῦν εἰλικρινῶς τόν 9ον Ἀρθρον τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως «Εἰς Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καί...», ἔχοντες κατὰ νοῦν καί τούς λόγους τοῦ Κυρίου ἡμῶν ὅτι «καί πύλαι Ἀδου οὐ κατισχύσουσι» τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ (Ματθ. 18). Ἐάν λοιπόν ἡ Ἀμερικανική δυάς πιστεύει ὅτι ἐχάθη ὁ δρόμος καί τὰ ἴχνη τῆς «Μιάς, Ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας», δέν ἔχει παρά νά τρέξῃ εἰς τόν Π.Σ.Ε., ἐκεῖ ὅπου διαλέγονται καί ἀναζητοῦν (ἀγωνιῶντες, πλὴν ματαίως καί ἀνωφελῶς) νά εὑρουν τόν τοιοῦτον «δρόμον». Χαρακτηριστικὴ εἶναι καί ἡ Οἰκουμενιστικὴ ἐκφρασίς «νά νοιώσουμε μιά οἰκογένεια οἱ Ὁρθόδοξοι», ἡ ὁποία κατὰ κόρον ἐχρησιμοποιήθη εἰς τὴν προδοτικὴν αἱρετικὴν συμφωνίαν Οἰκουμενιστῶν - Μονοφυσιστῶν εἰς τὸ Σαμπεζύ Ἑλβετίας τὸ ἔτος 1990, καί ἀλλαχοῦ.

Ἦτο ἐπόμενον μετὰ τῶν ἀνωτέρω δηλώσεων νά προχωρήσουν εἰς τὴν συνέχειαν καί εἰς ἐγκώμια διὰ τούς πρωτοπόρους τῶν ἀθέων Οἰκουμενιστῶν, οἱ συνοδοιπόροι αὐτῶν δύο Ἀρχιερεῖς. Συγκεκριμένα, εἰς ἐρώτησιν τινὰ τοῦ δημοσιογράφου ἀπαντᾷ ὁ κ. Παῖσιος, «ὅτι ἔχει πάρει ἐπὶ τέλους ἡ Κορυφή τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ Πατριάρχης, τὸ θέμα στά σοβαρά. Πιστεύω ὅτι... θά ἀναδομήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν γενικά. Θά τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὸ ἀρχαῖον κάλλος τῆς. Πιστεύω ὅτι ἡ διάδοχος κατάστασις δέν θά εἶναι ἀντίγραφον τοῦ κακεκτύπου ὑπάρχοντος. «Αὐταῖ αἱ γενικαὶ δηλώσεις περὶ «ἀναδομήσεως τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενιστοῦ κ. Βαρθολομαίου, ἔστω καὶ ἂν οἱ δύο Ἀρχιερεῖς κρύπτουν τὸ δηλητήριον ὀπισθεν τῶν διφορούμενων ἐννοιῶν τῶν λέξεων, οὐδὲν ἕτερον δίδουν εἰς τόν

ἀναγνώστην νά σκεφθῇ, εἰ μὴ ὅτι ἐδῶ ἐγκρίνεται καὶ ἐγκωμιάζεται ἡ ἐπιδιωκομένη ὑπὸ τῶν Οἰκουμενιστῶν «ἀναδομήσις» τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς σατανικῆς ἐνώσεως πασῶν τῶν αἱρέσεων καὶ θρησκειῶν! Αὐτὴν τὴν ἀντίχριστον ἐνωσιν κρυπτῶς ἐγκωμιάζει ὁ κ. Παῖσιος ὡς «ἐπαναφορά εἰς τὸ ἀρχαῖον κάλλος τῆς Ἐκκλησίας», καθὼς φαίνεται!

Εὐθὺς μετὰ οἱ δύο Ἀρχιερεῖς ὁμολογοῦν, ὅτι δι' αὐτοὺς «θὰ ἦταν μεγάλη τιμὴ» μιά συνάντησις μετὰ τὸν Κωνσταντῖνον κ. Βαρθολομαῖον! Εἶναι φανερόν ὅτι ἔχουν ἀπωλέσει πλέον κάθε Ὁρθόδοξον εὐσεβὲς κριτήριον, καὶ ἰδοὺ διατί: Ὁ μαθητὴς τῆς ἀγάπης Ἀγ. Ἀπόστολος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος πιεζόμενος κάποτε ὑπὸ ἀνθρωπίνης νόσου, ἐπῆγε εἰς δημόσιον λουτρόν διὰ νά λουσθῇ. Μαθὼν ὁμως ὅτι ἐντός τοῦ λουτροῦ εὐρίσκεται ὁ αἱρετικὸς Κήρινθος, εὐθὺς εἶπεν «Φύγομεν, μὴ τὸ λουτρόν καταπληκώσῃ ἡμᾶς! Κήρινθος, ὁ τῆς ἀληθείας ἐχθρὸς, εἶναι ἐντός αὐτοῦ!...» (Εἰρηναίου, βιβλ. Γ, γ) Ὁ δὲ Ἅγιος Πολύκαρπος Σμύρνης συνηντήθη κάποτε μετὰ τὸν αἱρετικὸν Μαρκίωνα «εἰπόντος αὐτῷ τοῦ Μαρκίωνος ἐπιγινώσκεις ἡμᾶς; ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτῷ ἐπιγινώσκω σε, τὸν πρωτότοκον υἱὸν τοῦ Σατανᾶ!» (Δοσιθέου Β, ΙΓ, γ) Τοιαῦτα ἦσαν τὰ ἴχνη πού ἐχάραινον οἱ Πανεύφημοι Ἀπόστολοι καί οἱ Μαθηταὶ αὐτῶν, ἴχνη τὰ ὁποῖα ὁ κ. Παῖσιος θά ἐχαρακτήριζε «ἐμπαθῇ καὶ φανατισμένα».

Ἀλλὰ ὁ Κήρινθος καί ὁ Μαρκίων ἦσαν ἀρχηγοὶ καὶ ὑποστηρικταὶ μιᾶς αἱρέσεως· ὁ δὲ κ. Βαρθολομαῖος καί οἱ ὅμοιοί του εἶναι ὁπαδοὶ καὶ ὑποστηρικταὶ τῶν περισσοτέρων αἱρέσεων, ὅσαι ἀριθμοῦνται ἀπὸ τὸν Μαρκίωνα καὶ τὸν Κήρινθον ἕως σήμερον, ἀπλούστατα διότι ὁ Οἰκουμενισμὸς ἀποδέχεται πᾶσας τὰς αἱρέσεις ὡς ἔχουν, ἄνευ ὁρων, ἐπιδιώκοντες τὴν ἀμνηστευσίν των. Καὶ ἀφοῦ ὁ αἱρετικὸς Κήρινθος ἦτο - κατὰ τὸν Ἀγ. Ἀπόστολον Ἰωάννην - «ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας», πολὺ περισσότερον ὁ κ. Βαρθολομαῖος εἶναι τοιοῦτος. Διὰ δὲ τοῦτο καὶ προσφάτως, ὅταν Ὁρθόδοξοι Ὁμολογηταὶ τῆς Πίστεως συνηντήθησαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὴν νῆσον Πάτμον μετὰ τοῦ κ. Βαρθολομαίου εἰς τὸν δρόμον, εὐθὺς τὸν ἀπεδοκίμασαν εὐθαρσῶς καὶ ἀνεθεμάτισαν δημοσίως. Ὅμως οἱ δύο ὀχι γνήσιοι, ἀλλὰ ἀνάξιοι διάδοχοι τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, δέν συμφωνοῦν μετὰ παρομοίας ἐκδηλώσεις, δι' αὐτοὺς μιά τέτοια συνάντησις θά ἦτο «μεγάλη τιμὴ»!!

Ἀλλὰ τὸ πλέον ἀνησυχητικὸν καὶ ἀποθαρρυντικὸν εἶναι, ὅτι ὁ κ. Παῖσιος μετὰ τοῦ ὑποτακτικοῦ αὐτοῦ κ. Βικεντίου ἐδήλωσαν εἰς τὴν συνέντευξιν αὐτὴν, ὅτι πάντες οἱ Ἀρχιερεῖς οἱ περὶ τὸν κ. Καλλίνικον Φθιώτιδος ἔχουν τὰ ἴδια «ὕγι» (!) φρονήματα, πᾶσα δὲ ἡ Σύνοδος, αὕτη «ἐμφορεῖται καὶ διακατέχεται ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα καὶ ἀπὸ τὰ αὐτὰ αἰσθήματα καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀγωνίαν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία πρέπει νά βρῇ τὸν δρόμον τῆς, νά ἐπανεύρῃ τὴν

ἀποστολή της...»! Επίσης είπον ότι διακατέχονται από τόν «διακαή πόθο της αναδιοργάνωσης του «ξεχαρβαλωμένου» (!) κέντρου τών Γ.Ο.Χ.» (προφανώς προς τήν Οικουμενιστικήν κατεύθυνσιν πού ἀνωτέρω ἀνελύθη...)! Μετά τās ἀποκαλύψεις ταύτας, ἐδῶ σταματοῦμεν.

Τόν λόγον πλέον ἔχει ὁ ἴδιος ὁ Σεβασμιώτατος κ. Καλλίνικος καί οἱ περί αὐτόν λοιποὶ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς. Ἐάν ὄντως ἔχουν τās ἰδίας μετά τών ἐν λόγῳ κρυπτοοικουμενιστῶν ἀρχάς, ἃς τό διασαφίσουν, καί ἃς τοὺς ἀκολουθήσουν εἰς τό Π.Σ.Ε. Δέν ἔχουν πλέον οὐδεμίαν ὁμοιότητα ἢ θέσιν εἰς τοὺς Γ.Ο.Χ.

Ἐάν ὅμως ὄχι, τότε ἔχουν ἀπαράβατον καθήκον, πρῶτον μὲν νά διαψεύσουν δημοσίως τās κατηγορίας, σαφηνίζοντας ὅτι δέν συμφωνοῦν μέ τὰ Οἰκουμενιστικά κηρύγματα τών δύο Ἀρχιερέων, ἔπειτα δέ νά διακόψουν κάθε Ἐκκλησιαστικήν κοινωνίαν μετ' αὐτῶν. Ταπεινῶς δέ φρονοῦμεν ὅτι, ἡ σημερινή ὀλιγάριθμος Σύνοδος τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Καλλίνικου ἀδυνατεῖ νά ἐπιληφθῇ τῆς ἀπαιτήτου ἐκδικάσεως αὐτῶν διὰ τήν καθ' ὑποτροπήν (ἦτοι, ἐπανάλειψιν) Οἰκουμενιστικῆς στάσεως τών ἐν λόγῳ Ἀρχιερέων, συνεπῶς ἃς παραπεμφθοῦν εἰς μελλοντικήν πολυμελή, ἰσχυράν Ἱ. Σύνοδον πρὸς ἐκδίκασιν.

Ἦ ἐν λόγῳ ἐπαναστροφή εἰς τήν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ τών δύο ὑπερποντίων Ἀρχιερέων, ἃς σημειωθῇ ὅτι **εἶναι καταλογιστὴ καὶ κατακριτέα ἀνευ οὐδενὸς ἐλαφρυντικοῦ, ἐνεκα τοῦ ἰδιαίτερου βεβαρημένου αὐτῶν παρελθόντος.** Ἄς θυμηθοῦμε τήν ἐν ἔτει 1988 πλήρη αὐτῶν ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, τήν ἀπὸ ἔτους 1992 διὰ ἐνάμιση χρόνον τελειαν εἰσχώρησίν τους εἰς τό αὐτό Πατριαρχεῖον, τήν ἐξ αὐτοῦ τοῦ τεραστίου ὀλισθήματος σκανδαλιστικήν ἐπιστροφήν τους εἰς τοὺς Γ.Ο.Χ. ἀνευ οὐδεμιᾶς κυρώσεως ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου, τήν διὰ παντοίων πολιτικοδιπλωματικῶν μέσων ἀνάθεσιν τῆς τοποτηρητείας, καί τελικῶς, «κατάκτησιν» τῆς σημαντικωτάτης Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς (μέσα διὰ τὰ ὁποῖα βοᾷ ὅλον τό Πανελλήνιον καί «κατάκτησις» ἡ ὁποία ἔχει σκοπὸν τήν «αναδιοργάνωσιν τοῦ κέντρου τών Γ.Ο.Χ.», ὡς οἱ ἴδιοι ἀπεκάλυψαν εἰς τήν συνέντευξιν...), καθὼς καί τās διαφόρους ἄλλας ἐκτροπὰς ἐκ τῆς εὐθείας Ὁρθοδόξου ὁδοῦ καί παρανόμους πράξεις, δημοσίως καταγγελλεῖσαι ὑπὸ τοῦ πιστοῦ Κλήρου καί Λαοῦ (π.χ. μνημόσυον καί ἐγκώμια εἰς τήν Μελίνα Μερκούρη, ἀνάθεσις κηρύγματος ἐπ' Ἐκκλησίας εἰς Οἰκουμενιστὴν Ἱεράρχην, κατακράτησις Ἐκκλησιαστικῶν ἐσόδων, κλπ.)

Χρειάζεται ἰδιαίτερα προσοχή καί ἐπαγρύπνησις, διότι ἅπαντες οἱ Οἰκουμενισταὶ **ἐπιστρατεύουν εὐθύς τό ψεῦδος**, ὅταν τό χρειασθοῦν, ἀνερυθρίαστος (καθὼς καί ἅπαντες οἱ ἀπ' αἰῶνος αἵρετικοί), καί **παρουσιάζονται ὡς Ὁρθόδοξοι μέ τοὺς Ὁρθο-**

δόξους καὶ Οἰκουμενισταὶ μέ τοὺς Οἰκουμενιστὰς ἀναλόγως τών ἐκάστοτε ἀναγκῶν, **δηλώνοντας πολλακίς ἀντικρουομένης μεταξύ τών ἀντιλήψεως καὶ κρύπτοντας τās ἀσεβείας τών ὀπισθεν τών συγγενῶν ἐννοιῶν καὶ λέξεων, χρησιμοποιώντας «ἓνα εἶδος φραστικῆς Ὁρθοδοξίας»** (κατὰ τόν Ἄγ. Βασίλειον), πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ κοινοῦ καὶ διαφυγὴν τών κατηγοριῶν! Ἐνθυμούμενοι δέ τοὺς Γενιτάρους, ἃς μὴν ἐξαπατῶμεθα οὐδέ ὑπὸ τῆς εὐρέως διαφημιζομένης παιδιόθεν ἐντάξεως τών δύο Ἀρχιερέων εἰς τοὺς Γ.Ο.Χ.

Τό γεγονός ὅτι, ὡς ἐμάθαμεν, ὁ Τιτουλάριος κ. Βικέντιος αὐτοθώωσεν τόν ἑαυτόν του, ἰσχυρίζομενος ὅτι τήν συνέντευξιν τήν ἔδωσεν κυρίως ὁ Γέροντάς του κ. Παῖσιος καὶ ὄχι αὐτός, ἐπομένως δέν εὐθύνεται, ὄχι μόνον δέν τόν δικαιώνει, ἀλλὰ καί ἐπιβαρύνει ἐπὶ πλέον τήν θέσιν του, διότι **ἐνῶ ὁμολογεῖ τήν πῶσιν τοῦ κ. Παΐσιου, δέν ἀντιδιαστέλλει τήν ἰδικήν του Ὁρθόδοξον ὁμολογίαν.** Ἀντιθέτως, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς φωτογραφίας τῆς ἐν λόγῳ ἐφημερίδος, συγκάθεδρος ὢν, **συνεπλήρωνε ὅτι παρέλειπεν ὁ ὁμόφρων αὐτοῦ Γέροντας.** Ἐάν ἤθελε νά εἶναι ἀθῶος, **ἔπρεπε** (ὅπως ἄλλωστε καί πᾶς Ὁρθόδοξος θά ἔκανε) νά διαρρήξῃ τὰ ἱμάτια του ὅταν ἐξεστόμιζε τās δυσσεβεῖς ἐρωτήσεις ὁ δημοσιογράφος ἢ, τέλος πάντων, ὅταν ἀντορθόξως ἀπαντοῦσε ὁ κ. Παῖσιος, διὰ τών Οἰκουμενιστικῶν ἐκφράσεων - θέσεων τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, π.χ. «Μία, Ἀδιαίρετος Ἐκκλησία», «αἰῶν τῶν διαλόγων», «προαγωγή τῆς Ἐκκλησίας», περὶ «φαντισμοῦ, ἐμπαθείας καί παρερμηνείας τῶν Ἱ. Κανόνων ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων («Παλαισημερολογιτῶν»), περὶ «τείχους τοῦ αἰσχους», «ἰσοπεδώσεως τοῦ μεσοτείχους», κλπ...

Τελειώνοντας ἐπιθυμοῦμεν νά ἀπευθύνομεν ἐν ἀγάπῃ μίαν ἀδελφικήν σύστασιν εἰς τόν διευθυντὴν τῆς ἐφημερίδος «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», Ἀρχιμ/την κ. Χριστοφόρον Ἀγγελόπουλον, διὰ τήν συνέντευξιν τήν ὁποῖαν ἐποίησεν μετὰ τοῦ κ. Παΐσιου, καὶ ἐδημοσίευσεν εἰς τό φύλλον Σεπτεμβρίου 1995. Πανοσιολογιώτατε, ἐάν μὲν εἶχατε διαβάσει τήν ἐν Ἀμερικῇ συνέντευξιν καὶ «συνεσχηματίσθητε», φρονοῦμεν ὅτι τό διακόνημα θά σᾶς βλάψῃ... Ἐάν ὅμως δέν τήν εἶχατε διαβάσει, ὡς καί ἐλπίζομεν, τότε διορθώσατε τὰ κακῶς κείμενα, διότι ὅπως ὁ ἱατρός δέν πρέπει νά χορηγῇ φάρμακα ὅταν δέν γνωρίζῃ, ἔτσι καί ὁ δημοσιογράφος. Τό πρόβλημα, ἀγαπητέ ἀδελφέ, δέν εἶναι ἀπλῶς καί μόνον ὅτι οἱ δύο Ἀρχιερεῖς ἐδήλωσαν συμπάθειαν καὶ ἀποδοχήν τοῦ κ. Βαρθολομαίου Κων/λεως, ἀλλὰ ὅτι **ὅλη ἡ συνέντευξις τῶν γέμει ὑπὸ ἀπαραδέκτων διὰ τήν Ὁρθόδοξίαν φρονημάτων**, ὡς ἀνωτέρω ἐνδεικτικῶς ἀναφέραμεν.

Τὴν στιγμὴν πού γράφεται τό παρόν, ἔχουν ἤδη παρέλθει 5 μῆνες ἀπὸ τήν δυστυχῇ ἐν Ἀμερικῇ συνέντευξιν καὶ σχεδὸν οὐδέν ἐπράχθη ὑπὸ τοῦ

Σεβ/του Φθιώτιδος κ. Καλλινίκου καί τῶν περί αὐτόν λοιπῶν Ἀρχιερέων, κατὰ τῶν δύο κρυπτοοικουμενιστῶν. Ἐπειδὴ λοιπόν καί ὀλίγα ἐδημοσιεύθησαν κατὰ τῆς ἐν λόγῳ ἀπαραδέκτου συνεντεύξεως, **ἐρχόμεθα σήμερον καί καταγγέλλομεν πᾶσι τοῖς ἐναπομείνανσι εἰλικρινῶς Ὁρθοδόξοις τοὺς δύο κρυπτοοικουμενιστάς Ἀρχιερεῖς**, εὐελπιστοῦντες ὅτι συντόμως θά ἐνταλθῇ ἡ ἀκοινωνησία τους ὑπὸ τῶν ἱθυνόντων, ἀλλὰ καί ὑπὸ παντός τοῦ ὄντως Ὁρθοδόξου πληρώματος. Διότι **δέν πρόκειται πλέον περὶ μιᾶς ἀπλῆς διοικητικῆς παρεξηγήσεως, ἀλλὰ περὶ μεγίστου θέματος Πίστεως**, ἀπτομένου αὐτῆς ταύτης τῆς ὑποστάσεως τοῦ Ἰεροῦ τῶν Ὁρθοδόξων ἀγώνος.

ΖΗΛΩΤΑΙ ΑΓΙΟΡΕΙΤΑΙ ΠΑΤΕΡΕΣ

Τέλος ἡ Ἱ. Σύνοδος θέτοντας πρωτίστως τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας ὡς καί τὴν διαφύλαξη τῆς Ὁρθοδόξου ὁμολογίας, ἀπεφάσισε μετὰ λύπης

πολλῆς ὅπως κηρύξει ἀνακοινωνήτους τοὺς Σεβ/τους Ἀμερικῆς κ. Παῖσιον, Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Βικέντιον, δημοσιεύουσα τὴν Ἐγκύκλιο, στήν σελ. 7.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ,

συμπάσχουμε μεθ' ὑμῶν διὰ τὴν νέα διασάλευση τῆς Ἐκκλησίας μας. Οὐδεὶς χαίρεται μέ τὴν ὁδυνηρὴ ἀλλὰ ἀναγκαίᾳ ἀπόφαση τῆς Ἱ. Συνόδου. Εἰς τοὺς ἐσχάτους καιροὺς πού ζοῦμε, ἐποχὴ τῆς φθορᾶς, τῆς ἀκολασίας, τῆς πτώσεως καί ἐκμηδενίσεως κάθε ἀγαθοῦ, ἃς περιφρουρήσουμε τὴν Ὁρθόδοξο πίστη πού οἱ Ἅγιοι Πατέρες μᾶς ἐνεπisteύθησαν.

Ἄς σταθοῦμε ἀγρυπνοὶ φρουροὶ εἰς τὰς Θερμοπύλας ὑπερασπιζόμενοι τὴν Ἱερὰ Παρακαταθήκη, διὰ τὴν ὁποία θά ἀπολογηθοῦμε ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ Βήματος τοῦ Κριτοῦ, τὴν μεγάλη ἐκείνη ἡμέρα τῆς Κρίσεως.

+ Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Συνέχεια ἀπὸ σελ. 6

τοῦ μοναχοῦ μόνον ἐφ' ὅσον τοῦτο παρέχει ἐγγύησιν διαρκείας²⁶. Ὑπεστηρίχθη, ἐξ ἄλλου, ὁρθῶς, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν ΓΟΧ διέπεται «ἀποκλειστικῶς καί μόνον ὑπὸ τῶν Ἱ. Κανόνων» καί ὅτι ἀντιστοιχῶς ἡ πολιτειακὴ νομοθεσία περὶ τῆς «Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος οὐδεμίαν ἔχει ἰσχύν ἐπ' αὐτῆς»²⁷. Ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτός ἐπεκτείνεται εἰδικῶς καί ἐπὶ τῶν μοναχῶν τῶν Ἑσχασηρίων τῶν ΓΟΧ, μέ τὴν προσθήκην ὅτι, οἱ εἰς αὐτὰ ἀσκούμενοι ὑπάγονται διὰ τὰς περιοριστικὰς τῶν σχέσεις καί εἰς τὸ ΝΡ (ΒΡ) Δίκαιον²⁸.

Ὡς πρὸς τὴν νομιμοποίησιν τῶν Ἑσχασηρίων τούτων τοῦ παρίστασθαι ἐπὶ δικαστηρίου διὰ τὴν διεκδίκησιν περιουσίας, ἡ ὁποία περιέρχεται εἰς αὐτὰ ἐκ μέρους μοναχῶν ἢ τρίτων, θά ἰσχύσουν, κατ' ἀρχήν, καί πάλιν οἱ Ἱ. Κανόνες συμφώνως πρὸς τοὺς ὁποίους νομίμως ἐκπροσωποῦνται ἀπὸ τὰ ἀρμόδια, κατὰ τὸν ἐσωτερικὸν Κανονισμόν, ἢ τὸ ὑπάρχον Τυπικόν, ὅργανα (π.χ. ὁ ἡγούμενος ἢ ἡ ἐπιτροπὴ τῶν προϊσταμένων). Ἐάν τὸ Ἑσχασητήριον στερεῖται Κανονισμοῦ, ἢ νομικῆς προσωπικότητος, τότε ἐκπροσωπεῖται τοῦτο, δικαστικῶς ἢ ἐξωδίκως, κατὰ τὴν ρητὴν ἢ τεκμαιρομένην θέλησιν τῶν κτητόρων του. Θεωροῦνται, λοιπόν ταῦτα, ὡς «ἐνώσεις προσώπων μὴ ἀποτελοῦσαι σωματεῖον καί ἐταιρίαι μὴ κεκτημένα νομικὴν προσωπικότητα» (ἄρθρα 62, 64 § 3 ΚΠολΔ)²⁹. Ἐπικουρικῶς, εἶναι δυνατόν νά ἐκπροσωπηθῇ τὸ Ἑσχασητήριον καί ὡς θρησκευτικὴ κοινότης ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Συντάγματος³⁰. Ἐξ ὅλων τούτων, ἀβιάστως συνάγεται ὅτι ὑπάρχει καθολικὴ συνείδησις περὶ τοῦ ὅτι τὰ Μοναστήρια αὐτὰ οὐδόλως ὑπολείπονται ἀπὸ ἀπόψεως

νομικῆς κατοχυρώσεως ἐναντὶ τῶν τοιούτων τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας.

19. Χριστιανός 30 (1991), 86-89. Εἰς τὴν Ὀλομ. εἰσήγαγε τὴν ὑπόθεσιν ἡ ΣτΕ (Τμ. Δ') 3805/1989, Χριστιανός 28 (1989), 194-197.

20. Χ. Παπαστάθης, Ἡ εἰδικὴ μεταχείριση, σ. 71.

21. Αὐτόθι, σ. 71-72.

22. Αὐτόθι, σ. 72-73. Ὅτι οἱ μοναχοὶ ἐξαιροῦνται τῆς στρατεύσεως ἴδε καί: ΣτΕ 2140/1975, ΝοΒ 23 (1975) 1112-1113 «...ἡ ἀπὸ τῆς στρατεύσεως ἐξαιρέσις τῶν Ἀγιορειτῶν... χωρεῖ κατ' ἐφαρμογὴν ἀποκλειστικῶς καί μόνον τῶν... διατάξεων τοῦ Κ.Χ.Α.Ο. καί τοῦ... ἀνευ περιορισμοῦ τινος...». Τὴν αὐτὴν ἀποψιν ἴδε εἰς Ἀρμεν. 30 (1976), 87-88 (ἐνθ' ἀν' Ἱ. Κονιδάρη, Σχόλιον σ. 88-89). ΣτΕ 362/1964 ΝοΒ 12 (1964), 739, ΣτΕ 1016/1963, ΝοΒ 11 (1963), 1240.

23. Ἀρμεν. 6 (1952), 301-303.

24. Σ. Τρωϊάννου, Γνωμοδότηση, Ἀρμεν. 39 (1989), 459 «ἡ συμμετοχὴ στὴ διοίκηση τοῦ σωματείου ἰσοδυναμεῖ μέ συμμετοχὴ στὴ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας».

25. Ἐνθ' ἀν., σ. 384-386.

26. Ἐνθ' ἀν., σ. 361. Ὡς πρὸς τὴν ἀδιαμφισβήτητον νομ. κατοχύρωσιν τούτων ἴδε ἀν., σ. 363-367.

27. Χ. Παπαστάθης, Γνωμοδ. Ἀρμεν. 39 (1985), 463.

28. Ἐνθ' ἀν., σ. 384-386.

29. Ἱ. Παναγοπούλου, Γνωμοδ. ἐν τοῦ αὐτοῦ, Ἐκκλ.Δ., σ. 552.

30. Ἀναγνώρισις αὐτῆς τῆς δυνατότητος ὑπὸ Ὁργανισμοῦ τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ, κατὰ τὴν Μονομ. Πρ. Σύρου 201/1973, ΑΕΚΔ 28 (1973), 114, ἴδε εἰς C. Vavouskos, Le statut juridique des Catholiques en Grèce, Thes. Acr. 4 (1977), 572. Ἰδε καί Σ. Τρωϊάννου, Ἡ νομιμοποίησις τῶν ἐκκλ. ΝΠ ΝοΒ 20 (1972), 843-849.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ

Ἡ Ι. Σύνοδος δεικνύοντας γιά ἀκόμα μία φορά τήν φιλενωτική στάση της εἰς τάς τάξεις τῶν Γ.Ο.Χ., αἰσθανόμενη τήν ἀγωνία τῶν πιστῶν, παρ' ὅλο τήν ἀδιάφορον ἀνταπόκριση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυ-

σοστόμου Κιούση κατά τό παρελθόν, ἐπανέρχεται, ἀπευθυνόμενη καί πάλιν δι' ἐπιστολῆς πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐνώσεως, ὡς κατωτέρω:

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ Κ.Κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΣΥΝ ΑΥΤῷ ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ

ΘΕΜΑ: Β' ὑπόμνησις πρὸς διαλλαγὴν, σχετικὸν ἡμέτερον ἐγγραφον τό ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1995.

Μακαριώτατε,

Παρελθούσης ἀπράκτου τῆς εἰκοσαήμερου προθεσμίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας προσκαρτερούσαμε νά μᾶς γνωρίσητε τάς διαθέσεις σας ἐπὶ τοῦ ἐν περιλήψει θέματος, ἀναλογιζόμενοι τό στενόν τοῦ καιροῦ καί τήν ἐπικρατούσαν σύγχυση, ὁμοφώνως ἀπεφασίσαμεν τήν παράτασιν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐπὶ ἐν εἰκοσαήμερον εἰσέτι.

Ἐπὶ τούτοις δέ, γνωρίζομεν ὑμῖν τά ἀκόλουθα.

Μακαριώτατε, δεδόσθω τό μή διδόμενον καί συγχωρήσθω τό ἀσυγχώρητον, (καί τοῦτο πρὸς πληρεστέραν ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας), ὅτι ἡμεῖς εὐθυνόμεθα ἐξ ὁλοκλήρου διὰ τόν ἐπισυμβάντα χωρισμόν. Ὑμεῖς, ἅγιοι ἀδελφοί οἱ στερεῶς (ὡς αὐτοπροβάλλεσθε) ἰστάμενοι ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐνότητος, τῆς ἀγάπης καί φιλαδελφείας, ποῖαν χεῖρα βοηθείας ἐδώσατε εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀδελφούς σας;

Παρά ταῦτα, ἡμεῖς «οἱ ὀλισθήσαντες» πρὸς ὑμᾶς τοὺς «ἰσταμένους» τοὺς «καθαρούς» καί «ἀφατριάστους» ἐπιστείλαμεν ἐγγραφον πρότασιν διαλλαγῆς καί ἐκωφεύσατε. Διὰ τί; Ποῖος χριστιανικὸς νόμος καί ποῖα Εὐαγγελικὴ ἐπιταγὴ ταύτην τὴν κώφευσιν ἐπιτάσσει;

Μακαριώτατε, ποῖος ἤθελε τόν χωρισμόν θά τόν φανερῶσει ὁ χρόνος, ποῖος ὅμως τόν θέλει καί τόν διατηρεῖ, εἰδικώτερον μετὰ τήν ἡμετέρα πρότασιν, οὐ δέεται ἀποδείξεων, ψηλαφᾶται ὑφ' ὅλων. Ἄν, ὡς προείπομεν ἢ καθ' ὑπόθεσιν δημιουργία τοῦ χωρισμοῦ βαρύνει ἡμᾶς, ἀπείρως περισσότερον ἢ διατήρησις τῆς διασπάσεως βαρύνει ὑμᾶς, εἰδικώτερον μετὰ τήν εἰλικρινῆ δημοσίαν διαδήλωση τῶν αἰσθημάτων μας πρὸς διαλλαγὴν καί ἔνωσιν. Ὁ Χριστός, ἡ Ἐκκλησία Του - κλῆρος καί λαός - ζητεῖ ἐκδίκασιν ὄχι μόνον ἀπὸ ἡμᾶς ὅπου φερόμεθα ὡς «δημιουργοί» τῆς κρίσεως, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον ἀπὸ ὑμᾶς ποῦ ἐδημιουργήσατε προϋποθέσεις παγιώσεως τοῦ χωρισμοῦ καί ἀρνεῖσθε παντελῶς τήν ἀδελφικὴν προσφοράν πρὸς θεραπείαν τοῦ κακοῦ.

Μακαριώτατε, μή ἀπατώμεθα «ἐφατριάσατε» καί «ἐφατριάσαμεν», ὄχι χθές ἢ προχθές, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ χρόνου. Τώρα ποῖος πρῶτος καί ποῖος ὕστερος, ἂς μὴ τό ἀφήσωμεν εἰς τό ἀδέκαστον Δικαστήριον τοῦ Χριστοῦ, τό ὁποῖον δι' ἡμᾶς τουλάχιστον τοὺς δύο, κατά τήν φυσικὴν πορείαν τῶν πραγμάτων, δέν εἶναι μακράν.

Προσφέρομαι καί ἐγὼ καί οἱ σὺν ἐμοί, διὰ μίαν κατά Χριστόν διαλλαγὴν καί ἔνωσιν. Ἐάν ἀρνηθῇτε, τό κρίμα τοῦ χωρισμοῦ ἔσεται ἐφ' ὑμᾶς καί τοὺς καθ' οἷονδήποτε τρόπον ἐργαζομένους διὰ τήν διατήρησιν του.

Μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ
ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΕΥΧΑΙ

Ἡ «Φ.Ο.» ἀνταποδίδει τάς εὐχὰς εἰς τὰ Κατηχητικά Σχολεῖα τῆς Κοινότητος Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεο/νίκης, εὐχόμενη ἅμα εἰς τό φυτῶριο τῆς Ὁρθοδοξίας μας, τό νέο ἔτος νά εἶναι μεστό πνευματικῶν καρπῶν.

«Μὴ πλανᾶσθε, Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται· ὁ γάρ ἐάν σπεῖρῃ ἄνθρωπος, τοῦτο καί θερίσει».

(Γαλάτας Στ' 7)

Η ΒΑΠΤΙΣΙΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Τριάκοντα ἔτη ἔζησεν ὁ Ἰησοῦς μεταξύ ἐκεῖνων οἱ ὁποῖοι περίμεναν τὸν ἐρχομὸν του, χωρὶς νὰ τὸν ἐννοήσουν. Οὔτε μποροῦσαν νὰ φαντασθῶν ὅτι ὁ Μεσσίας τὸν ὁποῖον προανήγγειλαν οἱ προφῆται, μεγάλωνεν εἰς τὴν ἀσήμαντον πόλιν τῆς Ναζαρέτ καὶ προπαρασκευάζετο εἰς τὸ μέγα καὶ θαυμαστὸν ἔργον του. Ποῖος γνωρίζει πόσες φορές ἀνέβη τοὺς πέριξ λόφους τῆς Ναζαρέτ καὶ ἔρριψε τὰ βλέμματά του εἰς τὴν χώραν τὴν ὁποίαν ἔμελλεν νὰ περάσῃ καὶ πόσον πόνον θὰ ἡσθάνετο εἰς τὴν

**ὑπὸ τοῦ κ. Χριστοδούλου Ι. Χριστοδουλάκη
Διδασκάλου - Ἐπιτίμου Διευθυντῆ - Πρωτονοταρίου**

ψυχὴν του διὰ τὰς ἀμαρτίας καὶ τὴν διαφθοράν τῶν κατοίκων της. Τέλος ἔφθασεν ἡ ὥρα νὰ ἀφήσῃ τὸ ἐργαστήριον καὶ τὸν ἥσυχον βίον τῆς Ναζαρέτ καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ ὅπου ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ἐκήρυττεν καὶ ἐβάπτιζεν τὸν κουρασμένον λαὸν εἰς τὰ νερά τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, πού ἄφωνα σάν σιωπηλὴ προσευχὴ κυλοῦν πρὸς τὰ κάτω, διὰ νὰ πέσουν σέ λίγο εἰς τὰ φαρμακερά νερά τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης. Τὰ λόγια τοῦ Ἰωάννου διὰ τὸν ἀναμενόμενον Μεσσίαν ἔχουν ἀνάψει φλόγα μέσα εἰς τὰ στήθη τοῦ λαοῦ, πού τόσοι αἰῶνες τὸν περιμένει.

Εἶναι μία χειμωνιάτικη ἡμέρα, μὰ τόσο γλυκεῖα πού νομίζει κανεὶς πὼς εἶναι ἀνοιξὶς καὶ ὄχι χειμῶνας. Ὁ Βαπτιστὴς φωνάζει πάντα στό λαόν. «Μετανοεῖτε· ἤγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Ὁ ἥλιος ἔχει ἀρκετὰ ὑψωθῇ καὶ ἔχει διαλυθῇ καὶ ἡ πρωϊνὴ ὁμίχλη, ὅταν ἐξαφνὰ κάποιος ἄλλος ἥλιος ἐπρόβαλε εἰς τὴν ἄκρην τῆς λαγκαδιᾶς καὶ ἠκούσθη ἡ δυνατὴ καὶ τρεμουλιαστὴ φωνὴ τοῦ Προδρόμου, ἡ ὁποία ἔφερε ἀνατρίχιασμα εἰς τὰ κορμιά τοῦ λαοῦ: «Ἴδε ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ Αἰῶν τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου» εἶχε φωνάξῃ τρομαγμένος ὁ Ἰωάννης δείχνοντας πρὸς τὸ μέρος, πού φάνηκαν οἱ φωτεινὲς ἀκτῖνες. Σέ λίγο κάποιος ἄγνωστος νέος ἄνδρας ἐπλησίασε τὸν Ἐρημίτη. Τὸ πρόσωπόν του λάμπει σάν τὸν ἥλιο καὶ ἀπὸ τὸ βλέμμα του ξεχύνεται μία δύναμις γλυκιά πού τραβᾷ τίς ἀνθρώπινες καρδιὰς αἰχμάλωτες κοντά του. Ὁ ἄγνωστος νέος, ἐπροσκάλεσε τὸν Ἰωάννη, νὰ βαπτίσῃ καὶ αὐτὸν μέσα εἰς τὰ νερά τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ.

Ὁ Ἰωάννης ὅμως τὸν ἐμπόδιζεν ζωηρά καὶ ἔλεγεν. Ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη νὰ βαπτισθῶ ἀπὸ σένα τὸν ἀναμάρτητον καὶ σύ ἔρχεσαι πρὸς ἐμέ, διὰ νὰ λάβῃς βάπτισμα; «Ὁ δὲ Ἰωάννης διεκώλυεν αὐτόν, λέγων· Ἐγὼ χρειᾶν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σύ ἔρχῃ πρὸς με;» (Ματθ. γ, 14). Ὁ Ἰωάννης ἀνεγνώρισε τὸν Ἰησοῦν ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρα τοῦ

κόσμου καὶ ὡς ἐκ τούτου ἠρνεῖτο νὰ βαπτίσῃ αὐτόν ὡς ἄνθρωπον, δεδομένου τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ἦτο βάπτισμα δι' ἄνθρωπον, καὶ οὐχὶ διὰ Θεόν ὅπως ἦτο ὁ Χριστός. Ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν πρὸς αὐτόν. Ἄφησε τώρα τὰς ἀντιρρήσεις καὶ μὴ φέρεις δυσκολίαν νὰ βαπτισθῶ. Διότι κατ' αὐτόν τὸν τρόπον ταπεινούμενος πρέπει νὰ πληρῶσω πᾶσαν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος σοῦ ἀνέθεσεν ὡς καθῆκον νὰ βαπτίζῃς. Τότε ἀφῆκεν αὐτόν νὰ βαπτισθῇ. «Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν πρὸς αὐτόν· Ἄφες ἄρτι· οὕτω γάρ πρέπει ἐστὶν ἡμῖν πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην. Τότε ἀφίησιν αὐτόν». (Ματθ. γ, 15). Ὁ Ἰωάννης εἰσεβῆς εἰς τὴν εὐλαβίαν δὲν μποροῦσε νὰ μὴν ὑπακούσῃ εἰς τὴν Θεῖαν προσταγὴν. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἀρνηθῇ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἴδιος, τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐκτελοῦσε; Ὑπεχώρησεν ὅταν ἤκουσεν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Ἰησοῦ ὅτι ἦτο θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ βαπτισθῇ ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου καὶ τότε μόνον πειθαρχεῖ εἰς τὴν Θεῖαν προσταγὴν καὶ βαπτίζει τὸν Ἰησοῦν εἰς τὰ εὐλογημένα ρεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ πού περιέβαλλον τὸ πανακῆρατο Σῶμα τοῦ Λυτρωτοῦ. Καὶ ἰδοὺ ἦνοιξαν εἰς αὐτόν οἱ οὐρανοὶ καὶ εἶδε τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ νὰ καταβαίνει μέ ἐξωτερικὸν σχῆμα καὶ μορφήν ὁμοίαν πρὸς περιστερὰν καὶ νὰ ἔρχεται ἐπάνω του καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἠκούσθη ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς πού ἔλεγεν. Οὗτος εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπημένος, εἰς τὸν ὁποῖον τελείως ἀναπαύομαι.

«... καὶ ἰδοὺ, ἀνέωχθησαν αὐτῷ οἱ οὐρανοὶ, καὶ εἶδε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαῖνον ὡσεὶ περιστερὰν, καὶ ἐρχόμενον ἐπ' αὐτόν. Καὶ ἰδοὺ, φωνὴ ἐκ τῶν Οὐρανῶν, λέγουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα». (Ματθ. γ, 16, 17). Ὁ δὲ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης καταχωρεῖ τὴν σχετικὴν μαρτυρίαν τοῦ Προδρόμου Ἰωάννου ὡς ἀκολουθῶς: «... καὶ ἐμαρτύρησεν Ἰωάννης, λέγων· ὅτι τεθέαμαι τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον ὡσεὶ περιστερὰν ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἐμεινεν ἐπ' αὐτόν. Κἀγὼ οὐκ ᾔδην αὐτόν· ἀλλ' ὁ πέμψας με βαπτίζειν ἐν ὕδατι, ἐκεῖνος μοι εἶπεν· Ἐφ' ὃν ἂν ἴδῃς τὸ πνεῦμα κατεβαῖνον, καὶ μένον ἐπ' αὐτόν, οὗτός ἐστιν ὁ βαπτίζων ἐν Πνεύματι ἁγίῳ. Κἀγὼ ἑώρακα, καὶ μεμαρτύρηκα, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ» (Ἰωάνν. 32, 33, 34).

Ἐξηγήσας «Καὶ ἔδωκε μαρτυρίαν ὁ Ἰωάννης καὶ εἶπεν ὅτι· ἔχω ἰδεῖ τὸ Πνεῦμα νὰ καταβαίνει σάν περιστέρι ἀπὸ τὸν οὐρανόν καὶ ἐμεινεν ἐπ' αὐτοῦ μονίμως καὶ διαρκῶς καὶ οὐχὶ ὅπως εἰς τοὺς προφήτας, οἱ ὁποῖοι προσκαίρους μόνον ἐμπνεύσεις τοῦ Πνεύματος ἐλάμβανον. Ὅπως σεῖς, ἔτσι καὶ ἐγὼ δέν τὸν ἐγνώριζα, ὅτι εἶναι ὁ Μεσσίας· ἀλλ' ὁ Θεός, πού μέ ἔστειλε νὰ βαπτίζω μέ ἀπλοῦν νερόν, ἐκεῖνος μοῦ εἶπεν· εἰς ὅποιον ἴδῃς τὸ Ἅγιον

Πνεῦμα νά κατεβαίνει καί νά μένη μονίμως ἐπ' αὐτοῦ, αὐτός εἶναι, πού βαπτίζει μέ Πνεῦμα Ἅγιον, καί αὐτός χορηγεῖ τās δωρεάς καί τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τούς λαμβάνοντας τό βάπτισμά Του».

Πράγματι δέ ἐγώ εἶδα τό Πνεῦμα νά κατεβαίνει καί νά μένη ἐπ' αὐτόν. Καί ἔχω δώσει μαρτυρίαν, ὅτι αὐτός εἶναι ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱός τοῦ Θεοῦ. (Καινή Διαθήκη). Διά πρώτην φοράν γίνεται ἡ διά θαύματος ἀποκάλυψις τῆς Ἁγίας Τριάδος. Μέ τήν βάπτισιν τοῦ Ἰησοῦ ὁ Θεός ἀποκαλεῖ τόν Χριστόν Υἱόν του καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιον νά κατέρχεται ἐπ' αὐτοῦ. Καί εἰς ἄλλας περιστάσεις διά θαύματος ἐφανερώθη ἡ ἐννοια τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ἡ ἐννοια τῆς Ἁγίας Τριάδος διά πρώτην φοράν εἰς τήν βάπτισιν τοῦ Χριστοῦ ἐμφανίζεται. Διά τῆς βαπτίσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ εἰς τόν Ἰορδάνη ποταμόν, ἐγινε ἡ ἐπίσημος καί δημοσία ἀποκάλυψις καί πιστοποίησις, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτο ὁ Μεσσίας, ὁ ἀγαπητός υἱός τοῦ Θεοῦ. Μέσα εἰς τὰ εὐλογημένα ρεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ βαπτίζεται ὁ Θεός τῆς οἰκουμένης. Τό Ἅγιον Πνεῦμα παρουσιάζεται ἐν εἰδει περιστερᾶς, φωνῇ ἀκούεται ἐξ οὐρανοῦ, καί τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ στρέφονται πρὸς τὰ ὀπίσω.

Μέ κατάνυξιν ἐορτάζομεν τό γεγονός τῆς βαπτίσεως τοῦ Σωτῆρος καί μέ ιερὸν πάθος ψάλλομεν. «Μέγας εἰ, Κύριε, καί θαυμαστά τὰ ἔργα σου, καί οὐδεὶς λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμάτων σου». Ἐπειδὴ ὁμως εἰς τήν βάπτισιν φανερώθηκεν ὁ Θεός εἰς τόν κόσμον, διά τοῦτο λέγεται καί Θεοφάνεια. Ὁ Τίμιος Σταυρός ρίπτεται ὑπὸ τῶν λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου, μέσα εἰς τὰ νερά τῶν θαλασσῶν, τῶν ποταμῶν, τῶν λιμνῶν ἢ καί ἀκόμη καί μέσα εἰς δεξαμενάς διά νά ἁγιασθοῦν τὰ ὕδατα, καί νά κοπάσουν αἱ τρικυμῖαι εἰς τήν θάλασσαν καί εἰς τὰ πελάγη. Οἱ εὐσεβεῖς δέ χριστιανοὶ πίνουν σάν Θεῖαν Κοινωνίαν ἀπὸ τὰ ἁγιασθέντα ὕδατα, διά νά λάβουν εὐλογίαν καί ἁγιασμόν.

Ἄς ἀνοίξωμεν διάπλατα τās δικάς μας καρδίας. Πρέπει νά πέση καί εἰς τὰ δικά μας βάθη ὁ Σταυρός. Οἱ τρικυμῖαι τῆς ζωῆς δέν λείπουν καί τήν γαλήνην φέρνει μόνον ἡ χάρις τοῦ Σταυροῦ. Ἔτσι καί τὰ δικά μας ἄδυστα, θά ἁγιασθοῦν καί μέ νέαν δύναμιν, θά συνεχίσωμεν τό πολυτάραχον ταξεῖδιον ἕως ὅτου φθάσωμεν εἰς τό γαλήνιον λιμάνι τῆς ψυχικῆς μας σωτηρίας.

(Ματθ. 3, 13-17, Μαρκ. 1, 9-19, Λουκ. 3, 21-24, Ιωάν. 1, 32-34).

Σ Χ Ο Λ Ι Α

Προσπαθήσαμε πάρα πολύ νά κατανοήσουμε, πρὸς τί αὐτὴ ἡ σιγουριά τῶν ὑπευθύνων τοῦ περιοδικοῦ «ΕΚΚΛ. ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ» (ἀρ. φύλλου 85, ΝΟΕΜ-ΔΕΚ. 1995), ὅτι δέν θά ἀπαντήσουμε τάχα εἰς τās κρίσεις πού μᾶς ὑποβλήθησαν, μέ ἀφορμὴ τὰ δημοσιευθέντα εἰς τήν «Φ.Ο.» τῆς ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩΝ, ὑπὸ τοῦ Πανιερ. Φθιώτιδος κ. Καλλινίκου.

Θέλουν ἄραγε νά μᾶς ὑποβιάσουν ἐναντι τοῦ ἐμπείρου συγγραφικοῦ τῶν ταλέντου; Μᾶς θεωροῦν λαοπλάνους κατὰ τόν ὑπαινιγμό των; Ὑποτιμοῦν τόν ἅγιο Πρόεδρο κ. Καλλνίκο καί τό ἄρθρο του ὡς ἀνάξιο λόγου; Ἡ ὅτι φοβούμεθα τās κρίσεις των;

Ἐν πάσῃ περιπτώσει γιὰ ὁποίους λόγους καί ἂν νομίζουν ὅτι θά τούς ἀγνοήσουμε, ἔπεσαν ἔξω. Ἄς μποῦν λοιπόν στὸν κόπο νά ξαναδιαβάσουν, μετὰ μεγαλυτέρας προσοχῆς τό μνημονευθέν ἄρθρο - γιατί προφανῶς τό ἀνέγνωσαν ἐκ τοῦ προχείρου - ἄς ἀνατρέξουν εἰς τὰ ἱστορικά των ἀρχεῖα καί πιστεύουμε θά διαπιστώσουν, ὅτι ἡ ἀντίδρασή τους δέν ἦταν ἢ πλεον κατάλληλη.

Τούς διαβεβαιώνουμε ὅτι ἐμεῖς θά ἀναμένουμε τήν νέα, τουλάχιστον ἀντικειμενικὴ κριτικὴ των, χωρὶς ὁμως τίς ἀνακρίβειες καί ἀκρότητες πού σημειώθηκαν εἰς τήν πρόσφατη. Ἄλλως ἐκ τῶν πραγμάτων, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά ἀποδεί-

ξουμε ποῖος ἢ ποῖοι παραπληροφοροῦν. Αὐτὰ πρὸς τό παρόν.

Διαβάσαμε εἰς τό Περιοδικό «ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ» ὅτι πλὴν τῆς Συνόδου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Κιούση ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶναι ἢ Αἰρετικοὶ ἢ Σχισματικοί, καί μόνο ὅσοι ἀνήκουν εἰς αὐτούς θά σωθοῦν!!! Καί γιὰ νά μὴν γίνη καμμία παρεξήγηση ἀναφέρουν λεπτομερῶς εἰδικὰ τούς σχισματικούς, (Αὔξεντιακοὺς, Κυπριανοὺς κ.λ.π.) δηλαδὴ ὅλους τούς ἄλλους Γνησίους Ὁρθόδοξους, πού δέν ὑπάγονται εἰς αὐτούς. Ἄ, γιὰ νά εἴμαστε ἀκριβεῖς ἐξαιροῦν ἀπὸ τό καζάνι, πλὴν τῶν ἐαυτῶν των καί τούς Ματθαϊκοὺς. Αὐτούς μᾶλλον τούς ἐξαιροῦν λόγῳ συγγενείας.

Ἀφοῦ ἀλλαξαν ἡμερομηνία, Πρόεδρο κ.λ.π. οἱ περὶ τόν Ἀρχιεπίσκοπο «Συνοδικοὶ Δικαστές» καθήρεσαν ἐπτὰ Ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας μας «ἐπὶ ἀποσχίσῃ». Ἀλήθεια ἂν μποροῦν ἄς μᾶς ἐξηγήσουν γιατί αὐτός ὁ ἐπιλεκτικὸς ἀποκεφαλισμός; Οἱ Ἱερεῖς πού διατήρηθησαν εἰς τήν Ἱ. Σύνοδο εἶναι ἀρκετές δεκάδες, μόνο αὐτοὶ οἱ ἐπτὰ «ἀποσχίσθησαν»; Οἱ ὑπόλοιποι δέν συλειτουργοῦν μετὰ τῶν «καθηρημένων» ὑφ' ὧν Ἀρχιερέων;

ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΧΘΕΣ, ΟΛΗΓΟΙ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

ΔΩΡΟ ΘΕΟΥ Ο ΧΡΟΝΟΣ

Οι άγιοι εκτός από φωτεινά πρότυπα ανακαινιστικού βίου που είναι, προσφέρουν συχνά «λόγο» διαχρονικό σε πάντοτε επίκαιρα θέματα. Ένα από αυτά είναι η στάση μας απέναντι στον χρόνο. Την απάντηση μπορούμε να ιχνηλατήσουμε μέσα στις παραινέσεις που με απλότητα απευθύνει ο όσιος ΕΦΡΑΙΜ ο Σύρος.

Αναδιφώντας στις ρίζες της ορθοδόξου παραδόσεώς μας δεν μπορούμε να μη μείνουμε έκστατικοί μπροστά στην προσωπικότητα και τό έργο ενός Αγίου της Όρθοδόξου Εκκλησίας, τόν οποίο καλούμεθα τούτο τόν μήνα να ένθυμηθούμε μιμούμενοι. Πρόκειται όπως αναφέρουμε και πιο πάνω για τόν οσιο Έφραίμ τόν Σύρο, που τή μνήμη του τιμά η Εκκλησία στις 28 Ιανουαρίου.

Από τόν Θεό είχε προικιστεί μέ τό διδασκαλικό χάρισμα μολοντί ύστερείτο συστηματικής παι-

Υπό του κ. Χρήστου Λάμπρου

δείας. Υπήρξε δάσκαλος θεοφώτιστος του 4ου αιώνα, που έφθασε σε άπροσμέτρητο ύψος θεολογικού βιώματος. Τό να παρουσιάση κανείς ολόκληρο τό έργο του μέσα σε λίγες γραμμές αποτελεί ούτοπικό έγχείρημα. Έκμεταλλεούμενοι όμως τήν ατμόσφαιρα και τό νόημα τών ήμερών μπορούμε να επωφεληθούμε από τόν παραινετικό του λόγο, όπου μεταξύ άλλων τίθονται οι κατευθυντήριες γραμμές και οι βάσεις για τήν αξιοποίηση του χρόνου μας, μέ τήν προοπτική πάντοτε της μέλλουσας Βασιλείας.

Η πρώτη παραίνεσή του είναι: «Πρόσεχε σεαυτώ... μήποτε παρέλθωσιν αι ήμέραι σου έν τώ μετεωρισμώ». Καί πράγματι έχουν μεγάλη σημασία τά λόγια του Όσίου, γιατί ό άνθρωπος βρίσκεται σε κάθε στιγμή της ζωής του, ανάμεσα στο φρόνημα της σάρκας και στο φρόνημα του πνεύματος. Τό φρόνημα του πνεύματος είναι αυτό που φροντίζει για τήν αξιοποίηση του παρόντος χρόνου, τών ήμερών μας, και μάλιστα έν έργηγόρσει. Ένα σοβαρό πλήγμα για τήν πνευματική μας ζωή είναι ό μετεωρισμός, ή αχαλίνωτη περιπλάνηση τών σκέψεών μας δίχως σκοπό και μέ έντονη τήν φυγόπονη διάθεση.

Πρέπει όλοι έμεις, όπως οι Άγιοι, να βιώνουμε τό γεγονός της έγγύτητας της Κρίσεως, ή κάθε μέρα, ή κάθε στιγμή, είναι κατώφλι αυτής της κρίσεως. Πρέπει μέσα μας να γεννιέται και να γιγαντώνεται ή πίστη, ή πίστη του πνεύματος και της έλευθερίας. Έρωτας αγιότητας πρέπει να φωτίζει τή συνείδησή μας, ολόκληρη τήν ζωή μας, που να

τήν οδηγεί εκεί που θά δικαιωθώ.

Ο χρόνος μας πρέπει να γίνη ένα προστάδιο προετοιμασίας για τήν αιωνιότητα, κάτι που «παρέρχεται», αλλά που έχει τή δύναμη να νοσηματοδοτήσει θετικά ή αρνητικά, ανάλογα μέ τό πώς θά αξιοποιηθώ ολόκληρη ή ζωή του ανθρώπου. Καί φυσικά μπορεί να αξιοποιηθώ, μέ προθυμία, επιμέλεια, ύπομονή και πίστη στον Χριστό, στον Χριστό που δίδαξε τόν τρόπο και τόν δρόμο.

Αυτές τίς μέρες που όλοι ανταλλάσουμε δώρα για να εκφράσουμε αγάπη και εκτίμηση, συνήθως ξεχνούμε τό πιο μεγάλο δώρο που ό Κύριος μας χαρίζει, τόν ΧΡΟΝΟ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ, κι ακόμη περισσότερο τόν ΧΡΟΝΟ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΑΣ ΖΩΗΣ. Όλοι θά πρέπει να φροντίσουμε να μην αφήσουμε τούτο τό ακριβό δώρο να χαθώ, αλλά να τό πάρουμε και όχι να τό παραπετάξουμε στη λήθη, αλλά να τό φυλάξουμε ως θησαυρό, ως παρηγορία στις ώρες της θλίψεως, ως κίνητρο για να δώσουμε ποιότητα στη ζωή μας, ως αφορμή για να υλοποιήσουμε τίς αρετές που πάντα αναβάλουμε, να ένστερνιστούμε τίς αξίες που περιφρονούμε.

Και έμπρός σε ένα τέτοιο δώρο τί μπορεί να αντιπροσφέρη ό άνθρωπος; Σίγουρα δεν πρέπει να ανταποδώσουμε αδιαφορία. Όμως ανακαλύπτουμε ότι ούτε αντίξιο δώρο μπορούμε να κάνουμε στον Κύριο, αλλά ούτε και τό έχει ανάγκη. Δώρο για Έκεϊνον θά είναι ή δική μας πνευματική πρόσδος, τό δώρο που θά του προσφέρουμε θά είναι να είμαστε, μαζί Του στην αιώνια ζωή.

Μέ τέτοιες σκέψεις αδελφοί μου, μπορούμε να άρχίσουμε τό 1996, και να πάρουμε αποφάσεις, τήν ώρα που πολλοί συνάνθρωποι οδηγούνται μέσα από τούς απατηλούς λαβύρινθους της άστρολογίας, χωρίς να γνωρίζουν φυσικά πώς ή βασιλεία του Θεού είναι ή άρχή και τό τέρμα του δρόμου, είναι ό σκοπός και τό νόημα του χρόνου, ενός χρόνου που θά πρέπει να μας οδηγεί στον Κύριο ήμών Ίησου Χριστό. Γιατί τό βαθύ ύπαρξιακό πάθος του ανθρώπου είναι ή άθανασία, αυτήν τήν άθανασία που ό όσιος Έφραίμ παρακαλούσε τόν Κύριο για αυτόν και όλους τούς ανθρώπους όταν έλεγε: «Πέφτω και σε παρακαλώ, Κύριέ μου Ίησου Χριστέ, Υιέ του Θεού του ζώντος, χάρισε ως δώρο και σ' έμένα και σ' όλους αυτούς που σ' αγαπούν, να σε δούμε μέ δόξα και χαρά στη βασιλεία σου, και να κληρονομήσουμε αυτή τή βασιλεία σου μαζί μ' αυτούς που σε ποθούν και σ' αγαπούν»!

Αυτό λοιπόν αδελφοί μου είναι τό δώρο του Θεού, άς προσπαθήσουμε να τό δεχτούμε, χρόνια πολλά και εύτυχισμένο τό 1996.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

Ὁ ἄνθρωπος δέν ἐπλάσθη γιά νά ζή πάνω στή γῆ ὅπως τά ἄλογα ζῶα, τά ὁποῖα μέ τόν θάνατόν τους ἐξαφανίζονται, ἀλλά ἐπλάσθη ὁ ἄνθρωπος γιά νά ζή μετά τοῦ Θεοῦ καί ἐν Θεῷ αἰωνίως.

Μόνον οἱ πραγματικοί Χριστιανοί μποροῦν νά ζοῦν μετά τοῦ Θεοῦ, δηλαδή μόνον ἐκεῖνοι πού ἀληθινά πιστεύουν στόν Σωτήρα καί Λυτρωτή Ἰησοῦ Χριστόν.

Κάθε ἄνθρωπος ἐπιθυμεῖ καί ἐπιζητεῖ τήν εὐτυχία καί τήν εὐημερία. Τό νά ἐπιθυμεῖ κάποιος ὅτι εἶναι ὠφέλιμο γιά τόν ἑαυτό του καί νά ζητῇ τήν εὐτυχία εἶναι κάτι τό ὁποῖο βρίσκεται σ' αὐτή τήν φύση τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτό δέν εἶναι ἐλάττωμα ἀλλά οὔτε καί ἁμαρτία. Θά πρέπει ὅμως νά γνωρίζουμε ὅτι στή γῆ οὐδέποτε ὑπῆρξε, οὔτε ὑπάρχει, ἀλλά

ταί νά ἱκανοποιήσῃ τίς ἐπιθυμίες μας. Ἀλήθεια καμμία εὐχαρίστηση ἐπίγεια δέν μπορεῖ νά ἱκανοποιήσῃ τίς ἐπιθυμίες μας. Εἴμαστε ξένοι πάνω σέ τούτη τή γῆ. Ὁδοιπόροι καί μετανάστες. Ἡ πατρίδα μας, ἡ κατοικία μας, εὐρίσκεται στούς οὐρανοῦς καί στό οὐράνιο βασίλειο, δέν ὑπάρχουν ἐπὶ τῆς γῆς ἀγαθὰ τά ὁποῖα θά μπορούσαν νά ἱκανοποιήσουν πλήρως, τίς ἐπιθυμίες μας. Ἄν ἀκόμα ὁ ἄνθρωπος κατορθώσῃ νά κατακτήσῃ ὅλα τά ἀγαθὰ τοῦ κόσμου δέν πρόκειται γιά ὅλα αὐτά νά ἐνδιαφερθῇ γιά πολύ χρόνο καί πάλι δέν θά μείνῃ ἱκανοποιημένος. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι δυνατόν νά ἱκανοποιηθῇ πλήρως μόνον διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καί μόνον ὁ Θεός μπορεῖ νά ἱκανοποιήσῃ τήν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου καί νά καταπραΰνῃ τήν δίψα τῶν ἐπιθυμιῶν του.

Ὑπὸ τοῦ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΤΖΙΜΑ

οὔτε ποτέ πρόκειται νά ὑπάρξῃ ἀληθινὴ, τέλεια εὐτυχία καί εὐημερία. Διότι ἡ ὁλοκληρωτικὴ εὐτυχία καί εὐημερία στόν ἄνθρωπο εὐρίσκεται μόνον κοντά στόν Θεό. Κανένας ποτέ δέν θά εὕρῃ πραγματικὴ εὐτυχία χωρίς τόν Θεό. Κανένας ἄλλος στόν κόσμο ἐκτός τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νά ἱκανοποιήσῃ ὁλοκληρωτικά τίς ἐπιθυμίες μας. Ἡ φωτιά ποτέ δέν σβύνεται μέ ξύλα, ἢ λάδι ἀλλά μόνον μέ τό νερό. Ἔτσι κατὰ τόν ἴδιο τρόπο οἱ ἐπιθυμίες τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς ποτέ δέν μποροῦν νά ἱκανοποιηθοῦν μέ ὅλα τά ἀγαθὰ τοῦ κόσμου διότι μόνον ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νά καταπραΰνῃ τήν δίψα τῶν ἐπιθυμιῶν μας. Κάθε πρᾶγμα πού ἐπιθυμοῦμε μᾶς προκαλεῖ εὐχαρίστηση μέχρι νά τό ἀποκτήσωμε, μόλις ὅμως τό ἀποκτήσωμε ἀμέσως μᾶς κουράζει.

Ἡ μάλλον μόνον ἐκεῖνο πού δέν ἔχουμε μᾶς φαίνεται ὠραῖο καί ἐλκυστικό. Ἐνῶ ὅτι ἔχουμε καί ἂν εἶναι τό ὠραιότερο πρᾶγμα οὔτε μᾶς εἶναι ἀρκετό οὔτε καί μᾶς ἱκανοποιεῖ. Τέτοιο παράδειγμα ἀποτελεῖ ὁ Βασιλεὺς Σολομών, ὁ ὁποῖος ἦταν τόσο πλούσιος πού τά πάντα στό ἀνάκτορό του ἦταν κατασκευασμένα ἀπὸ καθαρὸ χρυσό. Ἡ σοφία του ἦταν τόσο μεγάλη ὥστε τόν ἐπισκέπτοντο ὅλοι οἱ ἄλλοι βασιλεῖς. Ἦταν τόσο ἐνδοξος πού οἱ ἐχθροὶ του τόν ἔτρεμαν. Ἐπειδὴ εἶχε ὅλα τά χαρίσματα ἱκανοποιούσε ὅλες τίς ἐπιθυμίες του καί δέν ὑπῆρχε τίποτα στόν κόσμο τό ὁποῖο ἐπιθυμοῦσε καί δέν μπορούσε νά τό ἀποκτήσῃ. Παρ' ὅλα αὐτά πάλι δέν ἦταν εὐχαριστημένος καί οἱ ἐπιθυμίες τῆς ψυχῆς του τόν βασάνιζαν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον ἄνθρωπον.

Στό τέλος ἀφοῦ τά δοκίμασε ὅλα σ' αὐτόν τόν μάταιο κόσμο εἶπε τά ἑξῆς: «Τά πάντα εἶναι ματαιότης ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτω καί τίποτα δέν δύνα-

Ἔπιθυμεῖς ἄνθρωπε νά ζῆς κοντά στόν Θεό, στήν βασιλεία τῶν οὐρανῶν; Τήρησε τόν νόμο τοῦ Θεοῦ, γίνε μιμητὴς τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, βάδιζε σύμφωνα μέ τό θεῖο του θέλημα. Ἐπιθυμεῖς Χριστιανὴ εὐτυχίαν καί εὐημερίαν πραγματικὴ; Ἀναζήτησε αὐτὴ στό Θεό. Στρέψε τήν ψυχὴ σου ὁλοκληρωτικά πρὸς τόν Θεό, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀπεχωρίσθης ἀπὸ τίς ἁμαρτίες. Κανένας ὅμως δέν μπορεῖ ἀπὸ μόνος του χωρίς τόν γλυκύτατο Ἰησοῦ νά ἀνέβῃ στόν Θεό καί Πατέρα, διότι οἱ ἁμαρτίες μας ὑψώνονται σάν ἓνα πελώριο τεῖχος πού μᾶς ἐμποδίζει νά φθάσωμε πρὸς Αὐτόν. Καί ἐάν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μέ τήν εὐσπλαχνία του γιά μᾶς ἔχει ἔλθει στή γῆ γιά νά λάβῃ τήν ἀνθρώπινη σάρκα καί ἐάν μέ τόν θάνατό Του ἔχει κατεστρέψῃ αὐτό τό τεῖχος πού μᾶς χωρίζε ἀπὸ τόν Θεό τότε ὅλοι μας θά χανώμαστε, καμμία ψυχὴ δέν θά μπορούσε νά φθάσῃ στήν οὐράνιο βασιλείαν. Διότι ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς ἔχει γεννηθῇ ἁμαρτωλὸς ἀπὸ τήν κοιλία τῆς μητέρας του. Ἀκόμα καί τό βρέφος τό ὁποῖον ἂν καί δέν γνωρίζει τίποτα ἀπὸ τόν κόσμο οὔτε πράττει τίποτα καί σ' αὐτό τό ἄθωο πλάσμα ἤδη ὑπάρχει ὁ σπόρος τῆς ἁμαρτίας.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς λοιπὸν εἶναι ὁ Λυτρωτὴς μας, ὁ Σωτὴρας μας, ὁ ἐλευθερωτὴς μας, Αὐτὸς εἶναι ὁ εὐεργέτης μας. Ὅποιος λοιπὸν θέλει, μπορεῖ νά ἐπιστρέψῃ στόν Θεό καί νά εἰσέλθῃ στήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ἀλλὰ ἓνας δρόμος ὑπάρχει πού ὁδηγεῖ στήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν κι αὐτὸς ἀκριβῶς ὁ δρόμος εἶναι ὁ δρόμος πού ἀκολούθησε ὁ Χριστὸς ὅταν ζοῦσε στή γῆ. Ἄλλος δρόμος δέν ὑπάρχει, οὔτε πρόκειται νά ὑπάρξῃ ποτέ στό μέλλον διότι ὁ Χριστὸς τό εἶπε ξεκάθαρα: «Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ὁδὸς καί ἡ ἀλήθεια καί ὁστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν Σταυρὸ αὐτοῦ καί ἀκολουθήτω μοι». Ἔτσι γιά κάθε ἄνθρωπο εἶναι

ΟΧΙ ΣΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

Υπό της κ. Χρυσάνθης Τσιγκα Ιατρού

Συνέχεια εκ του προηγούμενου

Τό τσιγάρο όμως σέ όποιαδήποτε μορφή καί αν τό καπνίσετε είτε σάν πούρο, είτε σάν σκληρό, είτε σάν μαλακό κ.λ.π. θά σάς καταστρέψει.

2. 'Από περιέργεια: Μιά σατανική περιέργεια θά μπορούσα νά τήν ονομάσω πού κάνει τά παιδιά νά δοκιμάζουν καί νά συνηθίζουν κάτι πού άργά ή γρήγορα θά τά σκοτώσει.

Καί σάς πληροφορώ ότι καπνίζοντας ό άνθρωπος δέν νοιώθει κανένα ευχάριστο αίσθημα, στην άρχή δέ μέχρι νά συνηθίσει αυτά τά δηλητήρια, έχει ναυτία, ζάλη, πονοκέφαλο καί συνεχίζει νά καπνίζει άκριβώς επειδή δημιουργείται αυτή ή εξάρτηση του ανθρώπου από τή νικοτίνη. **Δέν θά πρέπει νά ξεχνάμε ότι καί τό τσιγάρο είναι ένα ναρκωτικό.**

3. Για νά δείξουν τά παιδιά ότι μεγάλωσαν καί αυτά καί ότι μπορούν νά συμπεριφέρονται όπως οί ενήλικες.

Παιδιά μου, πολύ φοβάμαι ότι αν άρχίσετε νά καπνίζετε, αυτή τήν ηλικία των ενήλικων πού τόσο λαχταράτε νά ζήσετε δέν θά μπορείτε νά τήν χαρείτε, γιατί θά έχετε σοβαρά προβλήματα μέ τήν υγεία σας. Τώρα βρίσκεσθε στό στάδιο τής ανάπτυξης. Χρειάζεσθε πολύ όξυγόνο για νά αναπτυχθούν φυσιολογικά τά διάφορα όργανα του σώματός σας. Μήν στερεείτε από τόν έαυτό σας τό πολύτιμο αυτό άέριο κρατώντας στό χέρι ένα τσιγάρο. Καί μήν αναγκάζετε τά διάφορα όργανα του σώματός σας νά ταλαιπωρούνται τόσο πολύ μέ τήν επίδραση του καπνού τή στιγμή πού αναπτύσσονται. Οί συνέπειες θά είναι ολέθριες.

Μέχρι σήμερα λέγαμε ότι ή πλέον κρίσιμη ηλικία για έμφραγμα καί έγκεφαλικό είναι ή ηλικία μεταξύ 40-50 χρόνων. Δυστυχώς όμως στίς μέρες μας ή ηλικία αυτή κατέβηκε πολύ καί έφθασε τά 30-40 χρόνια για νά μήν πω τά 25-35 χρόνια. Γιατί συμβαί-

νει αυτό; Άπλούστατα, γιατί έδώ καί μερικά χρόνια άρχίζουν τά παιδιά νά καπνίζουν από τίς τελευταίες τάξεις του Δημοτικού ενώ παλαιότερα άρχιζαν τό κάπνισμα στό στρατό.

4. 'Από «μαγκιά» τά παιδιά τής ηλικίας 11-15 έτών θέλουν νά δείξουν ότι κάτι είναι καί νομίζουν ότι θά τό επιτύχουν κρατώντας στό χέρι ένα τσιγάρο.

Παρατηρείται δέ τό παράδοξο φαινόμενο, παιδιά πού δέν καπνίζουν νά νοιώθουν μειονεκτικά άπέναντι στά παιδιά πού καπνίζουν. Κάποιοι άλλοι δέ έκμεταλλευόμενοι τήν ψυχολογία αυτή των παιδιών τούς λένε: «Δέν είσαι άνδρας αν δέν καπνίσεις, δέν είσαι δυνατός. Σήμερα καπνίζουν οί γυναίκες καί έσύ πού είσαι άνδρας δέν θά καπνίσεις; νά σου προσφέρουν οί γυναίκες τσιγάρο καί έσύ νά μήν έχεις νά τίς προσφέρεις; Έσύ ή γυναίκα για νά είσαι ολοκληρωμένη πρέπει νά καπνίσης. Όλες καπνίζουν σήμερα».

Καί τά παιδιά για νά γίνουν άποδεκτά από τούς άλλους βάζουν τό πρώτο τσιγάρο στό στόμα.

Θά πρέπει νά γνωρίζετε όμως παιδιά μου ότι δέν είναι χαρακτηριστικό ούτε των σοφών ούτε των σωστών ανθρώπων νά νοιώθουν μειονεκτικά, γιατί βαδίζουν τό σωστό δρόμο καί όχι τό δρόμο τής καταστροφής. Καί τό τσιγάρο είναι δρόμος καταστροφής. Θά πρέπει νά γνωρίζετε επίσης ότι οί γενναίοι άντιστακονται, ενώ οί δειλοί ύποκύπτουν. Είναι θαρραλέοι καί δυνατοί αυτοί πού δέν άφήνουν τόν έαυτό τους νά παρασυρθί από τό ρεύμα τής έποχής, αλλά πηγαίνουν αντίθετα σ' αυτό καί δέν τούς ενδιαφέρει τί θά πουν οί άλλοι. Είναι λογικοί καί διαθέτουν κρίση αυτοί πού δέν μιμούνται τούς άλλους καί δέν πιθηκίζουν.

Βέβαια καί ή διαφήμιση παίζει σπουδαίο ρόλο καί επιπρεάζει τούς νέους. Αυτό δέ πού προέχει στίς

▶ ανάγκη νά γνωρίζη πώς θά εύρη αυτόν τόν δρόμο καί πώς θά τόν ακολουθήσει.

Πρώτον καθήκον του Χριστιανού είναι νά άπαρνηθί τόν έαυτό του, δηλαδή νά άφήσει τόν πρώην κακό έαυτό του, νά ξεριζώσει ότι κακό τόν συνδέει μέ τόν κόσμο. Νά μήν ύποθάπτει κακίες, νά έχη πίστη άκράδαντη στον Κύριό μας καί Θεό μας νά έχη έργα καλά καί νά βιώνη σύμφωνα μέ τόν νόμο του Εύαγγελίου.

Δεύτερον καθήκον του Χριστιανού νά άρη τόν Σταυρόν του. Σταυρός σημαίνει πάθη, λύπες, δεινά, νά δεχώμαστε κάθε δυσκολία άγόγγυστα καί μέ ύπομονή όπως ό Σωτήρας μας Χριστός. "Αν μέ ύπομονή ύπομείνουμε στίς δοκιμασίες ό Παντοδύναμος Ίησους θά μάς δυναμώσει καί θά ξεπεράσουμε

τίς δυσκολίες πού θά μάς προκύψουν. Δέν ύπάρχει άνθρωπος επί τής γής πού νά μήν έχη τόν δικό του Σταυρό, αλλά όποιος θέλει νά είναι γνήσιος Χριστιανός πρέπει νά τόν βαστάζει.

Τό τρίτο καθήκον του Χριστιανού είναι νά τόν ακολουθούν. Τό νά ακολουθή κάποιος τόν Χριστό σημαίνει νά πολιτευόμεθα όπως ό Χριστός όταν ζούσε στή γή. Νά έχουμε άγάπη προς όλους νά δοξάζουμε τόν Θεό, νά τιμούμε τούς γονείς μας καί νά μήν παροργίζουμε καί δημιουργούμε σκάνδαλα στους συνανθρώπους μας. Νά προσπαθούμε νά εφαρμόσουμε τόν Δεκάλογο του Θεού καί μέ τήν εύσπλαχνία του Κυρίου μας νά είμεθα σίγουροι ότι θά βρούμε τόν δρόμο πού θά μάς οδηγήση στην Βασιλεία των Ούρανών.

διαφημίσεις του τσιγάρου είναι ο ανδρισμός και η απελευθέρωση. Συνδιάζουν δηλ. ούτε λίγο ούτε πολύ τόν ανδρισμό και την απελευθέρωση με το τσιγάρο.

Ής μήν ξεχνάμε όμως παιδιά ότι κύριος σκοπός των βιομηχανιών καπνού είναι «ΝΑ ΣΥΝΗΘΙΖΟΥΝ ΝΕΕΣ ΓΕΝΙΕΣ ΣΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ», αποβλέποντας φυσικά στην άνοδο των εισπράξεών τους και έτσι δεν διστάζουν να κάνουν οποιαδήποτε διαφήμιση.

Έσείς θά πέσετε θύματα αυτής της προπαγάνδας ή θά φανήτε ξευπνοί και δυνατοί; Θά δίνετε τά χρήματά σας να θησαυρίζουν οι βιομηχανίες καπνού και έσείς να σκοτώνετε τόν έαυτό σας; ΟΧΙ φυσικά.

Στήν Άμερική πήραν στροφή 180° και θεωρούν προηγμένους και ξευπνους αυτούς πού δέν καπνίζουν, ενώ αντίθετα θεωρούν δειλούς και βλάκες αυτούς πού καπνίζουν. Κάποτε λέγανε: δέν ντρέπεσαι πού δέν καπνίζεις; Τώρα όμως πού είδαν τά όλέθρια επακόλουθα του καπνίσματος λένε: δέν ντρέπεσαι πού καπνίζεις;

Και ενώ σās λέω αυτά παιδιά έρχεται στό μυαλό μου ή απάντηση πού έδωσε ένας καθηγητής της ψυχιατρικής του Πανεπιστημίου των Άθηνών όταν τόν ρωτήσαμε: Οι νέοι πού δέν ακολουθούν τό ρεύμα της εποχής, δέν καπνίζουν, δέν πίνουν, δέν έχουν σχέσεις, είναι δειλοί και μη φυσιολογικοί; Τί είναι αυτά πού άκούω μās είπε. Τούς σωστούς, τούς δυνατούς νέους, να τούς λέμε άνώμαλους; Τί είναι πιό εύκολο να πηγαίνης εκεί πού σε παρασύρει τό ποτάμι ή να κολυμπάς αντίθετα στό ρεύμα του ποταμιού; Μόνο τά ψόφια ψάρια πηγαίνουν εκεί πού τά πηγαίνει τό ποτάμι. Τά ζωντανά τά ύγιη, ψάρια κολυμπούν αντίθετα στό ρεύμα και φτάνουν εκεί πού θέλουν. Γι' αυτό και σεις παιδιά μήν μοιάζετε με τά ψόφια ψάρια, μήν αφήνετε να σās παρασύρη τό ποτάμι της εποχής πού οδηγεί σε καταστροφή με πολλούς τρόπους, αλλά και με τό κάπνισμα. Μήν πιάνετε ποτέ τσιγάρο στό χέρι σας. Άν βάλουμε ένα κοπάδι πεινασμένα πρόβατα μέσα σ' ένα χωράφι με καπνό δέν θά τόν άγγίξουν γιατί αν φάνε θά ψοφίσουν. Έ, λοιπόν τά πρόβατα πού δέν έχουν λογική δέν θά πλησιάσουν τόν καπνό και έμεις πού έχουμε λογική επιτρέπεται να κάνουμε τόν καπνό τσιγάρα και να τόν ρουφάμε;

Άντισταθείτε λοιπόν με ένα μεγάλο ΟΧΙ στό κάπνισμα. Άλλωστε έμείς οι Έλληνες είμαστε μαθημένοι να λέμε ΟΧΙ όταν πρόκειται για την έλευθερία μας. Και τό τσιγάρο δεσμεύει την έλευθερία του ανθρώπου. Ο καπνιστής παύει να είναι ελεύθερος. Έξαρτάται από τόν καπνό ενός τσιγάρου. Για να τό καταλάβετε θά σās πω ένα παράδειγμα. Κάποιος έρχεται τό βράδυ στό σπίτι πτώμα από την κούραση της δουλειάς, και τό μόνο πού επιθυμεί είναι να ξαπλώση να ξεκουραστή. Διαπιστώνει όμως ότι δέν έχει τσιγάρα. Μπαίνει στό αυτοκίνητο και ψάχνει από περίπτερο σε περίπτερο (γιατί είναι

αργά και έχουν κλείσει τά περισσότερα) να βρή τσιγάρα να καπνίση. Και σās έρωτώ: είναι ελεύθερος αυτός ο άνθρωπος; Δέν εξαρτάται από τόν καπνό του τσιγάρου;

Σε καμμία περίπτωση μή πείτε: Θά τό αρχίσω, θά κάνω τή μαγκιά μου και μετά θά τό κόψω. Πολλοί νέοι τό είπαν, αλλά λίγοι τό έκοψαν. Κόβουν συνήθως τό τσιγάρο οι άνθρωποι όταν είναι πολύ άργά. Η εξάρτηση του ανθρώπου από τό τσιγάρο είναι τόσο μεγάλη πού ξεπερνά ακόμη και τή δύναμη της μητρότητας και αυτή τή λογική. Βλέπουμε γυναίκες πού έχουν στά σπλάχνα τους μωρό να καπνίζουν ενώ ξέρουν ότι δέν πρέπει, γιατί τό παιδί ή θά πεθάνη πριν ακόμη γεννηθεί ή θά γεννηση και θά πεθάνη, ή θά είναι καθυστερημένο ή με καρδιοπάθεια κλπ και όμως δέν κόβουν τό τσιγάρο. Συνήθως τό έλαττώνουν, αλλά οι δυσάρεστες συνέπειες, δέν εξαλείφονται.

Τό να γεννηθί βέβαια ένα παιδί καθυστερημένο κλπ γιατί έτσι ο Θεός τό επέτρεψε χωρίς να ευθύνεται κανείς, έμεις δέν έχουμε να πούμε τίποτε. Ο Θεός ξέρει τά γιατί και τά διότι. Τό να γεννηθί όμως ένα παιδί καθυστερημένο κλπ και να ευθύνεται ή μητέρα γι' αυτό γιατί όχι και ο πατέρας όταν καπνίζει στον ίδιο χώρο με την κυοφορούσα σύζυγο είναι **εγκλημα**.

Και κάτι άλλο παιδιά πού πρέπει να γνωρίζετε: Οι μαθηταί πού δέν καπνίζουν έχουν περισσότερες πιθανότητες να περάσουν στό Πανεπιστήμιο, γιατί τό τσιγάρο έχει όλέθριες επιπτώσεις και στις πνευματικές λειτουργίες του οργανισμού και κυρίως στη μνήμη. Από έρευνες και πειράματα πού έγιναν διεπιστώθη ότι ένα μόνο τσιγάρο αν καπνίσει κάποιος έλαττώνει κατά πολύ τή μνήμη του. Και έσείς παιδιά μου χρειάζεσθε να έχετε αυτή τή πνευματική λειτουργία σε μεγάλο βαθμό. Γι' αυτό μή την έλαττώνετε και μήν την ταλαιπωρείτε με τό τσιγάρο.

Πέστε ένα μεγάλο όχι στό κάπνισμα. Και μήν ξεχνάτε, λέγοντας όχι στό κάπνισμα, είναι σάν να λέτε ένα επίσης μεγάλο όχι και στα ναρκωτικά. Πολύ δύσκολα ένα παιδί, πού δέν καπνίζει θά μπλέξει με ναρκωτικά.

Άπό έρευνες πού έγιναν διεπιστώθη ότι από τούς 100 νέους πού κάνουν χρήση ναρκωτικών οι 99 για να μην πω οι 100 στους 100 προηγουμένως κάπνιζαν τσιγάρο.

Γι' αυτό λένε οι ειδικοί ότι τό κάπνισμα είναι ο προθάλαμος των ναρκωτικών.

Όλοι έχετε άκούσει για τά ναρκωτικά. Είναι ούσιες πού αλλοιώνουν τή συνείδηση του άτομου, μπορούν δε με μία άπλη δοκιμή να προκαλέσουν τό θάνατο.

Σε καμμία περίπτωση μή δοκιμάσετε ναρκωτικά ούτε για άστειο. Ο γήινος παράδεισος πού υπόσχεται είναι κόλασις και θάνατος.

ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ 1996 ΣΤΗΝ ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

Με μεγάλη Βυζαντινή μεγαλοπρέπεια έορτάστηκε στην συμπρωτεύουσα ή έορτή των Άγίων Θεοφανείων σύμφωνα μέ τό καταρτισθέν υπό τής 'Ι. Μητροπόλεως πρόγραμμα.

Τό πρωί τής Κυριωνύμου ήμέρας έτελέσθη είς τόν 'Ι. Ναό τής του Χριστού Γεννήσεως 'Αρχιερατική Θεία Λειτουργία προεξάρχοντος του Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης κ.κ. Εύθυμίου συμπαραστατουμένου υπό δεκάδος ιερέων καί διακόνων, συμπροσευχομένων δέ έν τώ 'Ιερῷ Βήματι τών Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών 'Αχαρνών καί Ν. 'Ιωνίας κ.κ. 'Αθανασίου καί Εύρίπου καί Εύβοίας κ.κ. 'Ιουστίνου. 'Ο 'Ι. Ναός, ό περίβολος καί οί πέριξ δρόμοι κατεκλύσθησαν από τόν εύσεβή του Κυρίου λαό, όστις παρηκολούθησε τήν Θ. Λειτουργία, μετά τό πέρας τής όποίας άπαντες οί 'Αρχιερείς, οί λειτουργήσαντες ιερείς καί οί προσέλθοντες διά τήν τέλεσιν του Μ. 'Αγιασμού μετά τών εκκλησιασμάτων αυτών, παρηκολούθησαν έν κατανύξει τήν τελετή του Μεγάλου 'Αγιασμού.

Κατόπιν σχηματίσθηκε λιτανευτική πομπή προηγούμενων τών έθνικων συμβόλων, τής ελληνικής καί βυζαντινής σημαίας. 'Ακολουθούσαν οί μουσικές μπάντες τών Δήμων Θεσ/νίκης, Νεαπόλεως, Μενεμένης καί Πολίχνης, ό Σύλλογος Καππαδοκικών σπουδών μέ τίς τοπικές ένδυμασίες τής Καππαδοκίας, ό σύλλογος «Ναύαρχος Μπότοης» μέ τίς τοπικές ένδυμασίες, εύσταλεις νέοι φουσταλενοφόροι, τά ιερά λάβαρα, δεκάδες έξαπτερύγων, ή 'Ιερά Εικόνα τής Βαπτίσεως περιστοιχουμένης από τούς μοναχούς καί τας μοναχάς. 'Η 'Ιερά πομπή έσυνεχίζετο από 20 ιερείς, τούς διακόνους μέ επικεφαλής τούς Μητροπολίτες Θεσ/νίκης κ.κ. Εύθύμιο, 'Αχαρνών κ. Ν. 'Ιωνίας κ.κ. 'Αθανάσιο καί Εύρίπου καί Εύβοίας κ.κ. 'Ιουστίνo καί έν συνεχεία ό πιστός του Κυρίου λαός.

'Η μεγαλειώδης αύτη πομπή κατευθύνθη διά τών όδων Δελφών καί Μ. Μπότοσση προς τήν Νέα Παραλία όπου έτελέσθη ή κατάδυση του Τιμίου Σταυρου στην επί τουτο εγκατασταθείσα εξέδρα, μέ μεγαφωνική εγκατάσταση.

Πλήθος περιστερών κατά τήν κατάδυση του Τιμίου Σταυρου υπερίπταντο, οί μουσικές μπάντες παιάνιζαν χαρμoσύνως καί πλειάδα νεαρών, κατεδύθησαν είς τήν θάλασσα διά νά ανασύρουν τόν Τιμιο Σταυρό.

'Ο Παναγιώτατος μέ έμπνευσμένο λόγο, τόνισε τήν σημασία τής έορτής καί τήν ένότητα τής 'Εκκλησίας.

'Ο δέ 'Άγιος Πρωτοσύγκελλος τής 'Ι. Μητροπόλεως Θεσ/νίκης ηύχαρίστησε τούς προσελθόντας Σεβασμιωτάτους 'Άγίους 'Αρχιερείς τόν 'Ιερό κλη-

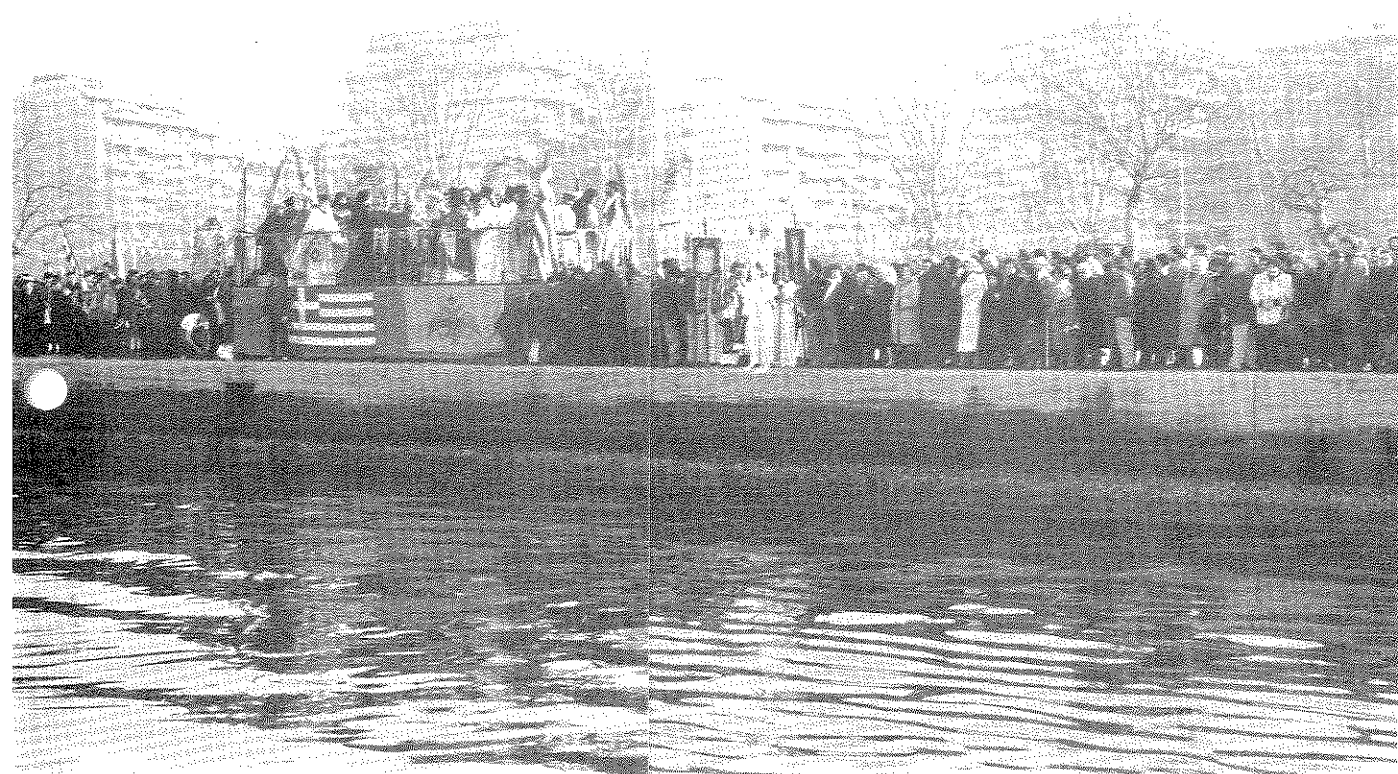

ρο, τούς μοναχούς, τούς εκπροσώπους τής Πολιτείας, τόν Δήμαρχο Θεσ/νίκης, τά έκπολιτιστικά σωματεία, τόν χορό τών ιεροψαλτών, τας άστυνομικές καί λιμενικές άρχάς καί τόν λαό. Καί εύχήθηκε έκ μέρους του Παναγιωτάτου τά έπόμενα Θεοφάνεια νά εύρουν τήν Μαρτυρικήν 'Εκκλησία ένωμένη καί θριαμβεύουσα.

Μέ τήν αύτή τάξη καί σειρά ή 'Ιερά λιτανεία επέστρεψε είς τόν 'Ι. Ναό τής του Χριστού Γεννήσεως, όπου έγένηετο ή απόλυσις καί οί πιστοί έλαβον τόν Μ. 'Αγιασμό καί τό αντίδωρο, εύχόμενοι είς τόν καταξιωμένο 'Ιεράρχην, ό Θεός νά του χαρίζη μακροήμερευση καί ύπομονή διά νά έπιτελή τά ύψηλά αυτού καθήκοντα είς τήν Θεοφρούρητον αυτού Μητρόπολη καί έπαρχία.

Λόγω τυπογραφικής άβλεψίας, είς τά 'Εγκόλπια ήμερολογία του έτους 1996, δέν αναγράφεται ή ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ «ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΚΑΝΑΛΑ» Α. Λιοσίων.

Ὁ Πανιερώτατος Μητροπλίτης εἰς τὴν βαρυσήμαντον ὁμιλία του, ἀνεφέρθη εἰς τὴν μεγαλοπρέ-

πεια τῆς ἐορτῆς τῶν Θεοφανείων σὲ σχέση μέ τὴν σημερινή ἐποχή.

Η ΤΑΠΕΙΝΩΣΙΣ

«**Ἡ ἐξάσκησις αὐτῆς καθ' ὅλας τῆς ζωῆς τὰς περιστάσεις**»

Γνωρίζομεν τοὺς περιφήμους λόγους τοῦ Ἀγίου Αὐγουστίνου πρὸς τὸν Διόσκουρον: Διὰ νὰ φθάσῃ τις εἰς τὴν ἀγιότητα ἡ ὁδὸς εἶναι 1) ἡ ταπείνωσις, 2) ἡ ταπείνωσις, 3) ἡ ταπείνωσις. Ἡ ταπείνωσις εἶναι ἡ κλείς τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ οὐρανὸς δὲν εἶναι διὰ τοὺς ὑπερηφάνους. Οἱ ταπεινόφρονες μόνον αὐτοὶ θὰ ἔχουν τὴν εὐτυχίαν νὰ ἀπολαύσουν τὰς ἀρρήτους ἀπολαύσεις τοῦ οὐρανοῦ.

- 1) Εἰς τί συνίσταται ἡ ταπείνωσις;
- 2) Εἶναι κατορθωτὴ ἡ ἀρετὴ τῆς ταπεινοφροσύνης;
- 3) Τὰ πλεονεκτήματα τῆς ταπεινοφροσύνης.
- 4) Αἱ διάφοροι τῆς ζωῆς περιστάσεις καθ' ἃς δυναταὶ τις νὰ ἀσκήσῃ τὴν ταπείνωσιν.
- 5) Αἱ βαθμίδες τῆς ταπεινοφροσύνης διὰ τῶν ὁποίων ὀφείλομεν βαθμῆδόν νὰ ἀνερχόμεθα.

Κεφάλαιον 1ον

Εἰς τί συνίσταται ἡ ταπείνωσις.

Ἡ ταπείνωσις εἶπε ἅγιός τις εἶναι ἀρετὴ ἡ ὁποία παρουσιάζει τὸν ἄνθρωπον ἀξιοκαταφρόνητον ὅταν οὗτος πραγματικῶς γνωρίζῃ τὸν ἑαυτὸν του.

Κατοικεῖ εἰς τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας οὐσιωδῶς, συνίσταται δὲ ὅλη εἰς τὸ νὰ ἔχῃ ταπεινὴν περὶ ἑαυτοῦ γνώμην, ἥτις στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ὅτι βαθέως ἐγνώρισεν τὸν ἑαυτὸν του. Τοῦτο εἶναι ἡ πρώτη βαθμὶς τῆς ταπεινοφροσύνης. Μάθε νὰ ἐξετάζῃς καθ' ἐκάστην περισσότερον τὸν ἑαυτό σου καὶ θὰ αἰσθανθῇς τελειὰν καταφρόνησιν πρὸς σεαυτὸν ἐξ ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεόν. Ἡ θεὰ τῆς μεγάλης ἀθλιότητός σου τοιαύτην φρίκην θὰ σοῦ προξενήσῃ ὥστε ἀκαταμαχῆτως θὰ σέ ὀδηγήσῃ νὰ ριθῇς εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ εἰπῇς καὶ σύ ὅπως ὁ Ἀπόστολος εἰς τὸν Ἰησοῦν: «Σῶσόν με Κύριε διότι χάνομαι». Ἡ δευτέρα βαθμὶς τῆς ταπεινοφροσύνης συνίσταται εἰς τὸ νὰ εὐχαριστῇται τις ὅταν καταφρονεῖται. Ἀγάπα νὰ μένης ἀγνωστος εἶπεν ἅγιός τις καὶ νὰ καταφρονῇσαι.

Ἐάν πεισθῇς ἀληθῶς ὅτι εἶσαι μηδέν, θὰ ἀνάψῃ ἡ περιφρόνησις πρὸς τὸν ἑαυτὸν σου καὶ τότε θὰ εἰ-

σαι εὐτυχὴς νὰ σέ περιφρονοῦν οἱ ἄλλοι διότι κατὰ φυσικὸν λόγον χαίρομεν ὅταν οἱ ἄλλοι συμμορφοῦνται πρὸς τὸ αἶσθημά μας. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς κλίμακος λέγει: Εἶναι καλὸν μὲν νὰ ὁμολογῇ τις τὰ σφάλματά του, ἀλλ' εἶναι ἀκόμη καλλίτερον νὰ συμφωνῇ εἰλικρινῶς ὅταν περὶ τῶν ἰδίων αὐτῶν σφαλμάτων τὸν μέμφονται. Οὗτος εἶναι ὁ πραγματικὸς ταπεινός. Διὰ νὰ φθάσῃς εἰς αὐτὸ τὸ τέρμα πρέπει νὰ ἀνέλθῃς ὀλίγον κατ' ὀλίγον τέσσαρας βαθμίδας τὰς ἐξῆς:

- 1) Μὴν ζητεῖς δόξαν καὶ ἐκτίμησιν παρὰ τοῦ κόσμου ἀπεναντίας ἀπέφευγε ταύτας μετὰ προσοχῆς.
- 2) Νὰ ἀνέχεσαι μεθ' ὑπομονῆς τὰς καταφρονήσεις.
- 3) Νὰ μὴ σέ θίγουν οἱ ἐπαινοὶ καὶ ἡ ἐκτίμησις ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων.
- 4) Τέλος εὐχου νὰ καταφρονεῖσαι, νὰ εὐχαριστεῖσαι δὲ ὅταν σέ ὑβρίζουν.

Ἡ τρίτη βαθμὶς τῆς ταπεινοφροσύνης συνίσταται εἰς τὸ νὰ μὴ ἀποδίδῃς εἰς τὸν ἑαυτὸν σου οὐδέν, ἀλλ' εἰς τὸν Θεόν νὰ ἀναφέρῃς τὸ πᾶν, ἰδίως ὅταν διὰ τῶν δώρων τῶν φυσικῶν ἢ τῆς χάριτος ἔχεις εὐνοηθῇ καὶ τῶν ἀνθρώπων ἡ ἐκτίμησις σέ περικυκλῶνει. Τοιαύτη ἦτο ἡ σωφροσύνη τῶν ἁγίων.

Τιμώμενοι αὐτοὶ ὑπὸ τοῦ κόσμου ἐνομιζόντο ἀθλιοὶ στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ.

Ἰδού λοιπὸν ἐν ὀλίγοις εἰς τι συνίσταται ἡ ταπεινοφροσύνη. Νὰ εἶναι τις ταπεινός, νὰ ἀποδίδῃ εἰς ἕκαστον ὅτι ὀφείλει νὰ ἀποδίδῃ εἰς τὸν Θεόν ὡς εἰς τὸν Θεόν καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡς εἰς τὸν ἄνθρωπον. Εἰς τὸν Θεόν μὲν ὅλην τὴν τιμὴν, τὴν δόξαν, ὡς ὅτι Αὐτός εἶναι πηγὴ ὅλων τῶν ἀγαθῶν, εἰς δὲ τὸν ἄνθρωπον τὴν ἀδυναμίαν, καὶ τὴν μηδαμινότητά. Ἰδοὺ προσέτι ἄλλοι τρεῖς βαθμοί: Ἐάν κάμῃς ἐν ἔργῳ μὲ πνεῦμα ταπεινοφροσύνης εἶπε ἅγιός τις, ἰδοὺ ἡ ταπείνωσις. Ἐάν μὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα κάμῃς εἰς κάθε εὐκαιρίαν καὶ περιστάσιν ἔργα ἰδοὺ ὅτι ἐσυνήθισες μὲ ταπείνωσιν. Ἐάν εἶσαι ἀπαθὴς ὅταν σέ καταφρονοῦν καὶ ἀγαπᾷς πάντοτε νὰ περιφρονῇσαι, ἰδοὺ τὸ πνεῦμα τῆς ταπεινώσεως.

Συνέχεια στοῦ ἐπόμενου

«Ὁν ἀρνησόμεθα σε...» Ψάλλ' Ὁρθόδοξία...

**ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ**

PORT
PAYE
HELLAS

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
Χ.Δ.Α.
ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ

ΕΛΛΑΣ